

Petale de suflet

Darius Colopelnic, clasa a XII-a E

**(Discursul câștigător al Concursului de Oratorie „Demostene”, faza locală, discurs construit în jurul citatului:
„Moralitatea: o fântână din care oricând poți scoate noroi.” (Paula Adriana Cozian)**

„Odată, un om căzu într-o fântână. O persoană miloasă care trecu pe acolo îi spuse:

– Îmi pare rău pentru tine. Îți împărtășesc durerea.

Un om politic, implicat în diverse probleme sociale îi zise:

– Era de așteptat ca, mai devreme sau mai târziu, cineva să alunece înăuntru.

Un altul spuse:

– Numai celor răi li se poate întâmpla să cadă într-o fântână.

Un om politic, de astă dată din opoziție, se preocupă să elaboreze un întreg discurs împotriva guvernului pornind de la această întâmplare. Un ziarist făgădui să scrie un articol polemic duminica viitoare. Unul cu spirit practic îl întrebă dacă erau mari taxele pentru acea fântână”.

Și acum imaginați-vă ce ar face o persoană morală... Ar întinde o mână și l-ar trage pe om afară.

Moralitatea este o fântână din care oricând poți scoate noroi.

Moralitatea este o fântână. Vorbim în primul rând de o regenerare, de purificare prin faptele morale, ba mai mult, având în vedere simbolismul fântânii, vorbim de nemurire. Prin apele ei mereu schimbătoare, fântâna mai simbolizează o perpetuă întinerire și ca urmare longevitate. Construcțiile care se fac în jurul unei curți pătrate în al cărei centru se află o fântână sunt imaginea Paradisului terestru. Astfel, săvârșind fapte morale aici pe pământ, omul atinge de fapt o longevitate spirituală.

În „Povestea lui Harap Alb” de Ion Creangă, intrarea în fântână reprezintă una din primele probe ale personajului aflat în drumul său inițiativ, e locul renașterii, al schimbării, iar în poezia „Înviere de toate zilele” de Lucian Blaga, motivul sugerează conștiința de sine: „Ochii mi se deschid umezi și sunt împărat/ Ca fântânile din imperiul lutului”.

La Andrei Lupan, fântâna e simbol al căutărilor în profunzime și al legăturilor omului cu societatea, dintr-un om sărac și vagabond, Pahoma devenind un căutător de sensuri veșnice. Moralitatea este prin urmare cunoaștere de sine și oportunitate de a atinge nemurirea, îndumnezeirea. Căci dacă atunci când ucidem semănăm mai mult cu animalele, atunci când gândim semănăm mai mult cu oamenii. Dar atunci când facem fapte morale, ajutam, iubim, iertăm, semănăm mai mult cu Dumnezeu.

Un alt aspect pe care aș dori să îl subliniez este că moralitatea este necesară și ne privește pe toți. Din punct de vedere psihologic, oamenilor le pasă de propria conștiință și de ce cred alții despre ei. Săvârșirea unor fapte care nu sunt morale poate conduce la insomnia, dezamăgiri, depresii. Privind sociologic, fără moralitate viața ar fi aproape imposibilă sau cel puțin dificilă din cauza lipsei de încredere în ceilalți, am avea temeri permanente de a fi înșelați, mințiți, umiliți.

Din punct de vedere spiritual, oamenii se îngrijesc de viața lor de apoi. În funcție de faptele morale de pe pământ, vor primi răsplata în ceruri. Prin urmare, oricum privim, moralitatea e la fel de utilă precum apa, simbol al vieții. Și așa cum fântâna oferă apă tuturor trecătorilor, moralitatea se adresează tuturor ființelor umane.

Pe de altă parte, moralitatea e o fântână din care oricând poți scoate noroi. O fântână neglijată își pierde menirea, în plus e înșelătoare: te aștepți să îți potolească setea, iar ea îți oferă ce are mai rău. Apa dintr-o fântână dată uitării își pierde savoarea și prospețimea, lăsând gustul amar al noroiului din adâncuri. Tot astfel, renunțând la faptele noastre bune, lăsăm mizerii precum invidia, ura, lăcomia să ne umple sufletele și să ne pângărească. Acesta e și semnalul de alarmă al autoarei, îndemnul ei la veghere constantă și implicare. Precum o fântână care are izvoare bune, păstrează în ea ape limpezi și savuroase și le dăruiește celor însetați, omul care are izvoare de înțelepciune și educație trebuie să dea mai departe pentru că dăruind va dobândi.

În concluzie, moralitatea e un fenomen cu implicații sociologice, psihologice și spirituale, un fenomen la care fiecare dintre noi trebuie să își aducă aportul pentru o viață sănătoasă și în comuniune armonioasă cu ceilalți, cu Sinele și cu Dumnezeu. Așadar, să întindem mâna omului căzut în fântână, nu doar azi, ci mereu. Să nu uităm să întreținem constant fântâna pentru a avea mereu apă proaspătă și beneficiile ei, pentru a nu lăsa noroiul să iasă la iveală și pentru a evita regretele de mai târziu.

Mi-ești amintire

Rednic Mădălina

E doar...mi-e atât de dor să vorbesc cu tine,
De nopțile când credeam că ne știm bine,
De sutele de mesaje care mă înnebuneau rău,
De orele petrecute în universul tău.

Întunecate erau nopțile cu stele pe cer,
Întunecat erai și tu, înecat în mister,
Dar cu toate acestea mă făceai să radiez,
Era un anume fel în care simțeam că vibrez .

Dar ai plecat, așa cum ai venit, dintr-o dată
Era de înțeles, cunoscusei o altă față.
Tot ce ai lăsat erau versuri în poeziile mele
Căci din fericire, când ai plecat, au rămas ele.

Mi-e dor de acele momente, poate de tine
Dar am trecut peste, deși faci parte din mine.
Nu te întoarce, nu mi-ai fost vreodată iubire
Mi-ai fost inspirație, acum mi-ești amintire...

Petale pierdute

Hotea Andreea Ștefania, clasa a IX-a

Liniștea din întuneric cu un simț divin,
Și-a croit drum tainic lângă plopul nebunatic
Luând cu ea ura sufletului hain,
Înzestrat cu tristețea timpului tomnatic.

Lacrimile curg pe orajii rumeni,
Sub lumina lunii palide ca moartea
Dorul cel năpraznic nu-l alungă nimeni
Chipul bucuriei s-a pierdut cu floarea.

Acum, petale negre îmi înmiresmează calea
Spre un drum mai lin, negăsit de el,
Domină parfumul care îmi dă puterea
Să-mi închipui lumea într-un gingaș fel.

Văd lumina zorilor, albe și vioaie,
Pierdută în depărtări, printre puhoai.
Speranța fiind ultima rază luminată,
Care fuge în văzduh, de ființe vii speriată.

Vis

Adrian Ionuț Tincu, clasa a XII-a E

Cel mai cunoscut loc al vieții mele sunt brațele tale. Cel mai rău coșmar e lipsa ta, din raza vizuală a ochilor mei. În tot acest parcurs al labirintului numit viață, te-am căutat, speram să fii aproape. Distanța ta sumbră și rece, m-a făcut să fiu un păgân al propriilor mele gânduri. Ne-am întâlnit din întâmplare și ne-am iubit din proprie dorință. "Suntem făcuți unul pentru altul", așa am spus în vremea când timpul pentru noi era făurit din vechile basme cu regi și regine. Cu timpul, oamenii se schimbă, la fel și tu... zeiță a furtunoasei mele minți. Ai fost, ești și vei fi iubita mea, căci tu ești trecutul, prezentul și viitorul.

Suntem surse de alimentare pentru un scop al cărui sens nu îl vom descoperi niciodată. "Iubește!", așa mi-ai spus odată, "iubește și vei fi iubit". Câtă minciună într-un gram de adevăr, câtă melancolie în aer se revarsă. Eu sunt aici, iar tu... tu ești plecată într-un loc numit Fantasmă. Cât să mai trăiesc eu fără tine? Cât timp să mai respir acest aer înecat de prefăcuți, mireasa cerului din Miază-Noapte, Crăiasa Morții și a destinului închegat de sângele strămoșilor noștri? Dacă Luna ar putea vorbi, mi-ar spune să mă sinucid, să-mi pun capăt zilelor într-un vag suspin. Oare aș putea să realizez o asemenea faptă de curaj îmbibat cu lașitate? Pentru tine, nu am să fac un astfel de gest, ar însemna să te pierd, ar însemna să uit tot ce am clădit pentru tine. Cu toate că te-am pierdut cu mult timp în urmă dintr-o stupidă prostie, eu nu regret! Vârtejul din mintea mea, imperiul din inima mea, piatra de temelie a sufletului meu, toate sunt ale tale, căci și tu ești a mea.

Stau nopți întregi și mă gândesc la tine, ești visul care a dus urgia extazului peste limitele realului. Ai tăi ochi, ale tale buze, sunt pline de otravă... iubesc acea otravă. Eu eram antidotul pentru acea dulce, dar plină de amărăciune otravă, ce îți acapara corpul. Sunt tot eu cel de odinioară sau trupul meu cel vechi zburdă prin cameră în timp ce eu cel nou te aștept? Oare chiar te aștept? Nu mai știu cine sunt eu... cel adevărat sau cel fals? Sunt o umbră a vechiului eu și niciodată nu voi recunoaște acest lucru fiindcă orgoliul mă constrânge. Sunt un supus al lui? Sunt manipulat de propria mea viață? Cât de crunt e destinul sau mai bine zis ce e destinul? De ce a fost creat, de către cine a fost scris și unde a luat naștere? Până și Zeii au murit, uciși fiind de către oameni. Sufletul încearcă nebun să iasă din strânsorile trupului, dar dintr-un motiv sau altul noi nu simțim cuștile de fier ce stau în jurul nostru. De ce... de ce nu le simțim? Sau mai bine zis, când o să le vedem?

Eu sunt aici, iar tu ești... unde? Te propagi în mintea mea adesea precum o furtună și dispari la fel de repede precum un grăunte de nisip într-un morman de pietre. Cât de nebun să fiu să te caut zi și noapte, să aștept un răspuns, dar fără să fi adresat o întrebare?

Continuă...

Simt gustul puternic al Morții. E aici, e acolo, e peste tot sau nicăieri? Sărutul tău alungă acest gust al descompunerii interioare. Sunt viu din nou, însă o dată trezit, îmi dau seama că a fost doar un vis, patul e gol fără tine, imperiul își pierde valoarea de odinioară. UNDE EȘTI?! Te caut zi și noapte, Subconștientul se joacă cu mine, mă tachinează. Am ajuns să mă supun vocilor interioare. Sunt atât de multe, le aud suspinul. Uneori cred că lumea morților se află în mine, iar ei încearcă să vorbească cu mine, să mă atragă în lumea lor. Din când în când mai trag cu ochiul printre spirite, probabil te voi găsi aici... E sfârșit de iarnă, au trecut ani, luni, zile, ore, minute, secunde de când nu am vorbit, de când ochii noștri nu s-au întâlnit, de când buzele noastre nu și-au șoptit "Te iubesc". Dacă plantele renasc și noi o să o facem, dacă păsările nu își uită cuibul, casa de unde au plecat, nici noi nu o să uităm și poate într-o zi o să ne întâlnim și, subliniez poate, căci nimic nu e sigur.

Nu știam cât de mare e lumea, până nu te-am pierdut. Acum încerc să te găsesc în fiecare persoană, poate undeva, cândva, o să te descopăr ascunsă la un loc sigur de ochii curioșilor. Până atunci mă plimb prin Timp, iar uneori mai stau la un pahar de vorbă cu acesta, cu speranța că poate o să apari și tu pentru a ne plimba împreună. Închid ochii pentru a admira trecutul, îi deschid pentru a trăi prezentul și visez pentru a clădi viitorul.

Cine își programează viitorul pe baza greșelilor din trecut, uită să trăiască în prezent, iar ultima clipă a viitorului care se revarsă în prezent e aceeași pentru toți. E timpul să plec spre noi orizonturi, e timpul să caut ce am pierdut, e timpul să te găsesc pe tine, fata inocentă cu chip de înger. Plec, îmi las "cuibul" în urmă și, poate, ce o să găsesc nu o să îmi placă, dar merită să risc. Tot ce fac, fac pentru tine!

Iar tot ce fac eu e să trăiesc clipa!

Italia

Precum marii sculptori, precum marii pictori, muză-mi este viața. Mă îndrept spre Italia, mă îndrept spre tine. Tu ești stația mea finală precum pentru alții stație finală este moartea. În tinerețe abordam cu greu acest subiect, au trecut ani e drept. Oare o să te mai recunosc după atât timp? Oare o să pot recunoaște ceva ce nu am văzut niciodată? Probabil inima o să bată mai repede în prezența ta, poate o bătaie de clopot o să ne aducă aproape. Cât de frumoasă e Italia primăvara, dar ceva îmi distrage atenția, ceva străpunge această fericire cu ură. Oamenii, căci despre ei este vorba. Orezile de muncă extenuante distrug plăcerea fericirii, distrug acest minunat decor de primăvară. Am venit în Italia pentru pizza, nu e o glumă, ci e o parte din povestea mea și a ei. Adora pizza, o priveam atât de tăcut, atât de absorbit încât de fiecare dată, îmi fura felia din mână.

Ce vremuri, aveam ochii închiși, dar acum i-am deschis! Sunt tot în Italia și se pare că sărăcia s-a instalat și aici. În fața mea, un copil cu părul negru și ochi albaștri, un copil abandonat se pare. L-am invitat cu puțina italiană pe care o știam, să ia masa cu mine. Avea doisprezece ani, iar familia îl abandonase cu cinci ani în urmă.

După masa bine meritată, băiatul a vrut să plece, însă eu i-am făcut semn să vină cu mine, iar din acea zi, băiatul a avut cui să-i spună tată. Bine... până să îl adopt trebuiau făcute niște acte, dar fericirea de pe chipul lui era evidentă.

Portal către viitor, portal către tine!

Înainte de final

Încet dar sigur, descompunerea îmi vrăjește inima cu cele mai dulci acorduri de vioară. Sufletul, încet se desprinde și el de acest trup inutil și plin de infecția numită păcat. Sunt aici, prins în mrejele neantului. Ce liniște deplină, ce extaz morbid. Cât mai e până ajung la tine? Cât mai pot supraviețui fără să îți admir chipul în fiecare dimineață? Cu cât mă gândesc mai mult la tine, cu atât mai repede aș vrea să mor, să uit de tot ce mă înconjoară.

Aș dori să te dezbrac din priviri, să te admir în costumul Evei, să fii muza mea și doar a mea, nimeni și nimic să nu mi te răpească. Îmi văd trupul inert și descompus pe jumătate, stau în fața mea, în fața a ceea ce am fost odată: un Prost! Acum sunt esența, acum sunt steaua ce îți ține de urât, atunci când el... te-a dezamăgit din nou. Aș vrea să îți pot spune ceea ce simt, ceea ce vreau să clădesc cu tine, dar sunt un laș, un mort viu ce merită o pedeapsă mai cruntă decât moartea. Dacă ți-aș spune că "Te iubesc la infinit!" te-aș minți, fiindcă pentru mine infinitul e un punct aproape inexistent. Dar îți voi spune că "Te iubesc atât timp cât inima o să valseze pe ritmul vieții!". Mai grav e că nu te pot scoate din creier, fiecare părticică a materiei cenușii te are pe tine în ea, fiecare parte a inimii te are întipărită, iar sufletul tânjește după tine, e înlănțuit cu dragostea ce ți-o port numai ție. Singura ta greșală a fost atunci când mi-ai spus că o să te uit. Din păcate, pe zi ce trece mă îndrăgostesc mai tare de tine, iar când te văd fericită în brațele altuia, nu sunt gelos, nu!... Sunt fericit fiindcă ești vrednică de ceva mai bun decât mine.

Oh, ce seară plină de amor, păcat că nu eu împart acel amor. Mă regăsesc în cărți, în muzică, în artă, căci până la urmă eu sunt eu, iar tu ai fost o stea, ce s-a îndepărtat de propia Galaxie.

Finalul

Timpul se metamorfozează în lame ascuțite, pline de otravă, ce îmi străpung inima căutând și ultima vitalitate a Sufletului.

Ultima lamă îmi desparte Sufletul ce mi-a fost casă până acum la bătrânețe, când am realizat că e doar o bucată de lut lipsit de valoare. Singurul meu regret e că nu te-am găsit. Oricât te-am căutat, oricât m-am rugat, nu am putut să te găsesc, să îți spun cât de mult te iubesc, să îți spun că nu te-am uitat niciodată. Lângă trupul meu s-au adunat oameni în halate albe, însă dintre ei disting doi băieți și o femeie trecută de vârsta a doua. Plânge. Să fie ea oare? Să fie fata din trecut a cărui nume nu îl pot pronunța?

Timp de trei zile am stat lângă trupul meu în descompunere, apoi a venit momentul să îmi iau "La revedere!" de la el. O dată lăsat în groapa adâncă, am plecat. Nu am vrut să îmi văd trupul închis, izolat, în timp ce eu eram liber. De acum o să te aștept sus, unde priveliștea e mirifică. O să te aștept până o să îți faci curaj să apari și să îmi spui **TE IUBESC!**

Jurnalul

Am început să răsfoiesc jurnalul tatălui meu. Se pare că sunt menționat și eu într-un capitol intitulat "Italia". Îmi aduc aminte de acea zi de parcă a fost ieri.

Mă surprinde faptul că tata era atât de romantic. După ce am ajuns în România, la câteva luni, tatăl meu s-a căsătorit, dar parcă nu era el cu adevărat. Am un frate mai mic, iar mama e una dintre cele mai minunate persoane. Ultimul capitol din jurnal, „Înainte de final”, avea doar trei cuvinte „Încet dar sigur”. Probabil presimțea că o să moară. De zece ani era internat la Spitalul de nebuni, însă cu doar trei luni înainte mi-a cerut o agendă și un pix. Acum știu de ce. La finalul agendei, o poezie este așternută și-mi dau seama de scopul acesteia.

În ea, subtil se ascunde eroul principal al acestui jurnal, eroul care l-a vrăjit pe tatăl meu, încât acesta nu a uitat-o niciodată și nu e vorba despre mama. Vă las și pe voi să aflați și nu uitați, iluzia adevărului e mai reală decât telefonul pe care îl țineți în mână.

După stele, zeii plâng...

Mădălina Danci, clasa a XII-a F

M-am maturizat și am crescut prin persoana lui. Cred că am ajuns să-l iubesc din prima clipă în care l-am văzut pentru că a avut legătură cu fiecare text pe care l-am scris și mi-a dat impresia că o să-l cunosc mult mai bine după ce vorbim. Am crezut că prin banale conversații o să ne atașăm mult mai tare și o să ne fie greu să ne uităm. N-am renunțat la noi pentru că ne-am iubit și ne-am purtat în suflet indiferent de locurile în care am mers. M-am concentrat pe ceea ce am simțit. Am trăit o viață minunată alături de el. Cu bune și cu rele... eram noi, asta conta. Nu mai era nevoie să-l impresionez pentru că el mă accepta cum eram. Cred că nici eu nu m-am iubit așa mult pe mine însămi. Timpul a trecut și cu toate astea nu m-am gândit nici măcar o clipă că va muri. Brusc, nu mai era... Am ajuns să-l cunosc mai bine după ce s-a oprit din a mai vorbi cu mine, și așa am început să mă cunosc și pe mine.

Eram îmbrăcată în negru, amintirile îmi provocau doar lacrimi amare și ochii îmi rămâneau pierduți în pozele cu el. În fiecare dimineață aveam migrene colorate și stări de leșin, am slăbit și am plâns mult. Dar asta a fost cea mai necesară experiență, chiar dacă eram bătrână, am mai putut crește ca om. Am crescut ca om printr-un moment de nefericire. Nu mai aveam habar cine eram la un moment dat și asta mi-a produs o frică imensă. Am ajuns să nu știu cum e bine să mă comport cu oamenii. Aveam atacuri de panică și anxietatea s-a produs inevitabil. Nu vreau să se înțeleagă greșit ceea ce spun. Nu am ajuns așa din simplul motiv că omul pe care l-am iubit a murit. Am ajuns așa pentru că am rămas singură. Când eram lângă el eram prinsă într-un vis și o scenă de film. Când am rămas singură am devenit prizoniera minții mele. Oamenii mereu m-au privit și au văzut ceea ce au vrut. Nu știu dacă el m-a văzut cu adevărat și nici n-am nevoie să știu asta. Aș schimba multe, dar nu pot da timpul înapoi. Cu toate astea... nu mă mai simt văduvă, el încă se află în sufletul meu la fel ca toți oamenii care au trecut prin viața mea.

Oamenii care m-au făcut să privesc lumea altcumva, m-au învățat să iubesc și m-au făcut să mă iubesc. Prin relația cu el voiam să mă schimb, iar la final am ajuns să mă accept. În clipa în care a plecat a luat cea mai mare comoară: prezentul pe care îl puteam împărtăși în continuare. Prezentul meu are tragedie și fericire, iar cel mai important lucru e că am ajuns să-l trăiesc cu adevărat. Experiența acumulată până la vârsta pe care o am nu m-a făcut mai înțeleaptă, m-a făcut mai confuză în legătură cu multe aspecte și abia acum am realizat că am atras ceea ce a fost necesar, nu ceea ce am vrut. Am ajuns să mă iubesc pentru că mi-am asumat trecutul.

Cine sunt acum? Poate o bătrână tristă blocată în tinerețe sau poate o căutătoare de adevăr în oameni. Oameni care acum preferă să renunțe la alți oameni în loc să schimbe ceva, în loc să se dezvolte, preferă să rămână în zona de confort și să trăiască o viață perfectă din punct de vedere social, cu o familie frumoasă și cu o slujbă bună, dar asta nu cred că produce cu adevărat fericirea.

Avem aspirații și ne gândim la un viitor mai bun decât trecutul. Ne plângem de toate relele care ne-au fost făcute și nu vrem să ajungem într-un stadiu pe care-l considerăm inacceptabil. Pare că în noi domină ipocrizia și frica, poate de asta n-ar trebui să ne mirăm că rămânem fără valori morale și lipsa iubirii e prezentă în fiecare parte a zilei. Ura a devenit mai sinceră. Am să încetez să mă mai uit la cer, nu vreau ca într-o zi să mă uit în jos și să văd că și eu mi-am luat zborul. În noaptea amintirii ies suferințele la suprafață, dar gândurile le întunecă. Genii sau oameni comuni, de la o extremă la alta – toți alcătuim Gea și progresul e înlocuit de distrugere. Între a muri și amor căutăm o șansă fiind pictorii culorilor fără plângă.

După stele, zeii plâng, dar lacrimile curg prin ochii noștri.

A fost singura podoabă

Valeriu Marina, clasa a IX-a E

Mi-a dat Dumnezeu patru bunici strașnici. Sunt oameni adevărați, harnici cum rar mai găsești. De la ei am primit multe lecții de viață și povești de neuitat. Pe unele le-am înțeles la vremea lor, pe altele le înțeleg abia acum, când sunt mare. Însă despre dragoste e greu să vorbești cu oricine. Se fâstăcesc și părinții, d-apoi bunicii. Iar noi, noi ne căutăm jumătatea, ne laudăm cu iubiri și nu avem răbdare să stăm împreună nici măcar o vreme, nu o viață întreagă. Ei au și răbdare și iubire. Sunt căsătoriți de 49 de ani. Părinții tatălui meu sunt nedespărțiți din 1970. Iar matematica cuplului lor arată cam așa: un copil și doi nepoți.

Așa că într-o duminică, i-am rugat să-mi spună și mie câteva lucruri despre ei, dar mai ales despre iubirea lor. Au reacționat ca niște copii, și până să-și dea seama că vorbesc serios și-au tot pasat întrebările de la unul la altul. Într-un final, pe un ton serios, la 70 de ani, bunicu' Mihai recunoaște: "Ne-am cunoscut la horă, în sat, și nu ne-am mai lăsat. A fost singura podoabă!" Bunica Anna începe să râdă și completează: "Ei, poate pe la dans, mai lua pe alta, să-mi facă contra! Ne tot întâlneam la șezători, cum era atunci."

Deși știam că nu are cum să fie altfel, pentru că-mi stătea pe limbă și aveam în cap stereotipul că, în trecut, erau aranjate căsătoriile, i-am întreat: „A fost dragoste?” "Dragoste neapărat, dragă. Dacă nu îți place un om te duci pe lume. Nici nu poți să mergi pe drum lângă el", îmi mărturisește, cu blândețe, bunica.

Ce le-a plăcut unuia la celălalt? "Era frumoasă și harnică. Asta negreșit". "El era foarte înalt, frumos, om la locul lui". Cum aici nu-i rost de prea multe vorbe, le dau dreptate și nu cer detalii. Povestea merge mai departe. După câteva luni de joc la horă, duminica, și joacă la clacă, în câte-o marți, în 1968 tânărul fecior pleacă în armată. În doi ani și șase luni, cât a fost sergent, a avut o singură permisie. S-au văzut o dată, dar și-au scris mereu. N-a existat vreo promisiune, însă bunica l-a așteptat.

A urmat nunta, pe 14 noiembrie 1970, de Lăsata Secului, într-o duminică, la casa mirelui. Au amenajat afară un cort și un pod de joc. Au făcut sarmale, friptură și cozonac. Iar de băut au dat rachiu și vin. Bunica își amintește că în noaptea nunții a nins și că nuntașii s-au adunat la dans și prin căși. Le-a cântat de hore, o zi și o noapte.

Nunta tradițională a bunicilor

Diana Vlad, clasa. a IX-a E

În anul 1970, pe data de 7 noiembrie bunica și bunicul și-au unit destinele în fața lui Dumnezeu, a prietenilor și familiei. Bunica era din Cămară, avea 20 de ani și bunicul din Sighet și avea 27 ani. Ei s-au cunoscut la o nuntă. De atunci au tot vorbit până când bunicul și-a dat seama că ea este aleasa.

Când au decis să se căsătorească ambele perechi de părinți, actualii mei străbunici au fost de acord cu această nuntă. Bunicul nu a fost nevoit să fugă cu ea de acasă. Nunta a fost tradițională, așa cum și-a dorit bunica mea.

În primul rând, nunta a început cu momentul în care bunica și bunicul le multumesc și le cer iertare părinților. Apoi bunicul, împreună cu nașii și restul invitaților, au venit după bunica acasă. Bunicii mei au avut patru perechi de nași – două perechi din Sighet și două perechi de la ruși (așa cum spunea bunica), adică din Ucraina. După aceasta au pornit cu alaiul nunții spre biserică.

Slujba de la biserică, care a emoționat-o foarte tare pe bunica, a fost urmată de vizita la un fotograf pentru a face câteva poze (pe vremea aceea nu erau fotografi la nuntă ca în zilele noastre). A urmat apoi petrecerea care a avut loc la bunica acasă și la care au fost prezenți în jur de 100 de invitați. Muzica a fost oferită de către o orchestră din Vad – membrii trupei fiind foarte buni prieteni cu bunicul.

Atunci nu existau cutiile speciale pentru darul miresei, ci invitații trebuiau să o ia la dans pe bunica pe orice melodie ca după terminarea dansului, persoana să ofere o sumă de bani. Înainte de dezgătitul miresei, atunci când bunica a reușit la voal și la titlul de fată și a devenit femeie, nașii au mers acasă să se odihnească și mai spre dimineață, mirii, invitații și muzicanții au mers după ei acasă, spre a-i aduce din nou la petrecere.

După dezgătitul miresei nunta continua încă câteva ore.

Și-au jurat credință

Andreea Ienci, clasa a IX-a E

Chiar dacă nunta bunicilor mei a avut loc aproximativ acum 45 de ani, ei au încercat să își amintească cum au decurs lucrurile.

Primul lucru a fost logodna, pe atunci fiind numită „credință” care a avut loc înainte de fericitul eveniment cu câteva săptămâni.

Un alt lucru care trebuia făcut înaintea nunții era cusutul steagului sau împletitul cununii. Fetele se adună acasă la mireasă în seara de dinaintea nunții pentru a împleti cununa iar băieții la mire, pentru cusutul steagului. Pentru cusut, domnișoarele de onoare ale miresei pregăteau cele necesare steagului: două batisturi dintre cele mai frumoase, batiste, hârtie creponată tăiată fâșii, flori din grădină de obicei rozmarin, iar stegarii (băieții de onoare) aduceau bota, zurgălăul, clopoțelii, verdeța și câteva cuie. Din rândul fetelor de onoare mireasa desemna fata de onoare cea mare, iar mirele, pe steagarul cel mare. Aceștia vor conduce întreg ritualul nunții cusutul steagului, mersul după nănași, inclusiv ducerea miresei la biserică. Lucrarea se desfășura într-o atmosferă de veselie tinerească cu glume, cu prăjituri și băutură din partea gazdelor.

Îmbrăcați de sărbătoare, mirele și nuntașii acestuia plecau înspre casa miresei de unde împreună cu mireasa și nuntașii ei mergeau la biserică pentru a oficia cununia religioasă.

De aici, nuntașii miresei se îndreptau spre petrecerea care se ținea la Căminul Cultural. Mirele și mireasa împreună doar cu nuntașii miresei, petreceau până la miezul nopții. Iar de la miezul nopții la cămin veneau nuntașii mirelei care vor petrece până dimineața.

Nunta bunicilor la Poienile Izei

Daniel Muntean, clasa a IX-a E

Cu toate că au trecut câțiva ani buni de la căsătoria bunicilor, din povestirile lor parcă totul s-a schimbat și totul ar fi fost atunci mult mai frumos. Bunicii mei fiind din același sat s-au cunoscut seara prin șezători și la jocul satului. Când ei au hotărât că sunt pregătiți de nuntă, bunicul împreună cu părinții lui au fixat o seară când s-au dus la casa bunicii, să o ceară la părinți. Se zicea că se duc în peșit, când au fixat ziua nunții.

Cununia civilă se făcea cu câteva zile înainte de nuntă. În ziua nunții mirele și mireasa își cereau iertare de la părinți, mireasa era însoțită de câteva strigături: "Ceteraș din altu sat, / Zi-mi o leacă de strigat, / Până mi-o fost fata-n casă, / Inima mi-o fost voioasă, / De amu mi-a si domoală, / Că-mi pleacă fata de noră". Nunta începea cu o seară înainte, cu cusutul steagului iar încăperea răsună de strigături: "Mulți feciori s-o adunat, / Auzind că mâine-i nuntă, / Se adună lume multă, / Se face cusut de steag, / Mirele frumos gătat, / Joacă cu feciori-n roată, / Că de mâine i se găță".

Petrecerea se făcea la mireasă acasă, cu fete și neamuri apropiate. Pentru mire se juca steagul care însemna cinstea fecioriei, iar pentru mireasă se cânta hora miresei. A doua zi începea nunta la amiază, la mire și mireasă. După ce își cereau iertare de la părinți, frați, surori și neamuri apropiate, părinții plângeau. După acestea lumea împreună cu mirii plecau la biserică și feciorii strigând: "Ca aiasta' nuntă mare, / Nu s-o pomenit sub soare, / Ca ș-aiasta' veselie, / Nu s-o pomenit să fie." Apoi ajungând la sală, înainte să intre se striga la grâu: "Ziceți ceterași vestiți, / Mirii-n față mi-s sortiți, / Și cu grâu trebe' stropiți, / Ca să fie fericiți, / Măi mire fir înflorit, / Noi la nuntă ți-am venit, / Să-ți urăm noroc și bine, / Să ai cinste după tine". Apoi intrau în sală unde îi așteptau unii nuntași și mesele încărcate de bucate tradiționale și nelipsita horincă de prune specifică zonei.

Muzicanții cântau la ceteră, dobă, zongură și taragot. În timpul nunții, noaptea, socăcițele se duceau cu găini înstruțate și rosteau strigături amuzante pentru nănași: „ Zi ceteraș mai cu drag, / Să mă pot să sui pe prag, / Să mă duc printre nuntași, / Cu găina la nănași, / Pentru o nănașă frumoasă, / Am prins găina ce-a grasă, / Si-am pregătit-o bine, / Că-am știut la cine vine". Spre dimineață se făcea îmbălbăuirea miresei, unde i se lua cununa și se punea pânzătura. Asta însemna că a devenit nevastă. Iar mirelui i se lua struțul din clop. Între timp se auzeau strigături: "Uită-te mireasă bine, / Cine șade lângă tine, / Lângă tine-i nănașa, / Uită-te că te-anșela, / Că ța' lua cununa, / Și ți-a pune năframa. În zorii zilei nuntași au dus mireasa acasă, soacra așteptând în prag nora și poftindu-i în casă. Cu hori și jocuri nunta a ținut până a doua zi. Bunicii spun că pe vremea lor erau nunți frumoase ca-n povești.

Nunta bunicilor

Alexandru Griguță, clasa a IX-a E

Căsătoria, evenimentul care are să ne schimbe viața pentru totdeauna, ne deschide un orizont în a crea o familie. Frumusețea acesteia constă și în tradițiile sale, care diferă de la o zona la zona.

Povestea bunicilor mei a început încă de când bunicul avea doar 16 ani. Emoția trăită atunci se revărsa și în ziua de azi, când încerca să îmi povestească luptându-se cu lacrimile. Prima și ultima sa mare iubire a început într-un moment de slăbiciune. Tatăl său trecuse de curând pe lumea cealaltă, iar bunica, o persoană cu un simț al umorului dezvoltat, îi era alături. Timp de câteva săptămâni, aceștia țineau legătura zilnic. De la simpli amici au devenit cei mai buni prieteni, iar după un timp, persoane în toată firea în pragul căsătoriei.

La vârsta de 19 ani, bunicul a luat marea decizie, să îi ceară mâna bunicii. Așa că, împreună cu familia sa au mers să îi ceară mâna părinților. Răspunsul fiind da, aceștia s-au bucurat împreună la o masă, până la miezul nopții.

Nunta urma să aiba loc în timp scurt, vara fiind pe terminate. Într-o lună totul s-a pus în aplicare. Invitații erau în număr de 60, dornici de joc și voie bună. După cununie, fiecare se retragea acasă și petreceau despărțiți până la miezul nopții, urmând ca mirele cu invitații săi să meargă la mireasă, unde se petrecea până a doua zi dimineața. Strigăturile erau amuzante: "Descântați, feciori, din gură, / Nu ședeți ca boii-n șură! / Boii-n șură stau legați, / Voi din gură descântați!" nu lipseau, ținând tinerii într-un joc continuu. De asemenea, și strigatul găinii "Găina care-i de nuntă, / Trebe mai bine ținută. / Ținută cu grâu ales, / Nu cu hoaspe de ovăz." Acesta reprezenta un moment plin de emoție, urmând ca nunta să se termine cu plecarea mirilor împreună acasă.

Așadar, deși acum bunica nu mai este printre noi, bunicul continuă să o iubească, vizitând-o săptămânal cu flori.

Nunta bunicilor

Șteț Emanuela, clasa a IX-a E

Deși povestea de dragoste a buniicii mei nu era una foarte romantică, pentru că totul s-a întâmplat aproximativ cu 60 de ani în urmă, într-un sătuc din Maramureș, eu o consider ca fiind una foarte frumoasă pentru acele vremuri.

Totul a început cu ziua în care bunicul meu, eliberat fiind din armată, s-a reîntors în sat și a mers într-o seară la tradiționalul joc, unde se adunau fete și băieți din tot satul pentru a dansa, a socializa și a se distra împreună. Atunci a cunoscut-o pentru prima dată pe bunica mea, care acum trei ani când plecase el în armată era doar o fetiță mica de 12 ani, așa că nu o remarcase până atunci. S-au distrat împreună toată seara, iar spre dimineață el s-a oferit să o conducă acasă pentru a mai discuta puțin și a afla unde locuiește. În decursul următoarelor luni, mi-au povestit ei, că ea torcea în timp ce el îi fura fusul cerând în schimb un sărut.

După mai multe astfel de seri petrecute împreună el a venit din nou pentru a-i aduce un cadou, anume un fus nou sculptat foarte fumos. Acesta a fost momentul în care bunica a realizat ca acest băiat chiar ținea la ea. La câteva săptămâni după aceasta, ca de obicei după ce s-au întâlnit el a condus-o din nou acasă, iar înainte să intre în curte, în fața porții bunicul i-a oferit un inel și a rugat-o să-i fie soție. Deși avea doar 15 ani, a acceptat propunerea deoarece fiind fata cea mare într-o familie cu mulți copii era mereu cea care, după spusele ei, muncea cel mai mult și se considera nedreptățită, astfel prin acest băiat a găsit modalitatea de a scăpa de vechea ei viață.

Mama buniicii n-a fost totuși de-acord cu acest mariaj, așa că s-a opus argumentând ca este prea tânără. Astfel bunica a fugit la sora mamei, la mătușa ei, și a rugat-o pe aceasta să o ajute. Cu ajutorul mătușii a reușit să facă starea civilă în secret, iar când s-au întors cu actul care demonstra căsătoria lor acasă, părinții miresei nu au mai putut obiecta. În următoarea săptămână părinții împreună cu mirii au hotărât toate detaliile pentru nuntă și au făcut logodna.

La logodnă bunicul l-a rugat pe preot să nu-i pună să jure cu mâna pe Biblie la cununie, iar când preotul a întrebat de ce, bunicul i-a citat din biblie „să nu jurați nicidecum [...] ci cuvântul vostru da să fie da și nu să fie nu, ce e mai mult de atât e de la cel rău”. Cu această explicație preotul a acceptat această cerere neobișnuită.

Căsătoria a avut loc așa cum a cerut bunicul, fără jurăminte, deși toți oamenii din sat spuneau că nu o să-i țină și o să se despartă repede deoarece nu au jurat și deoarece ea era cu 10 ani mai mică decât el. În timpul cununii, cât timp ei erau în biserică, afară în stradă toată lumea dansa și cânta alături de ceterași, iar cei care nu au fost invitați la nuntă au fost totuși serviți cu o prăjitură și un pahar de palincă.

După căsătoria religioasă, nuntașii mirelui s-au retras la casa acestuia, iar cei ai miresei împreună cu mirii, nașii, druștele și stegarii au plecat spre casa miresei unde au petrecut până la lăsarea serii după aceea au plecat spre casa mirelui unde au stat până dimineața, inclusiv a doua zi la ospăț.

Bucatele servite la masă erau sarmalele, supa de găină, plăcintele cu carne, iar ca desert cozonacul. Ei aveau de asemenea palinca, vin și bere, toate preparate în casă.

Costumul miresei și al mirelui au fost special pregătite pentru ei: mireasa, cât și mirele au avut cămăși noi cusute special pentru acest eveniment, iar mireasa avea zădie roz și cunună de flori.

Toată această frumoasă poveste a lor de dragoste mi se pare una perfectă pentru acele vremuri, pe care orice fată de la țară și-ar fi dorit să o trăiască.

Unirea a două destine care l-au creat pe al meu

Chindriș Antonia Medeea, clasa a IX-a E

Povestea bunicii mele începe în 1950, iar cea a bunicului în 1945, însă cele două se unesc pe 30 iunie 1969. Ioana și Găvrilă fuseseră logodiți cu un an înainte de a se aventura într-o relație reușită, longevivă, plină de fericire și succese.

Acum 50 de ani, în Maramureș în zona leudului, nunta cu nuntașii mirelui avea loc la casa mirelui, iar nuntașii miresei se întâlneau la casa acesteia. Mireasa trebuia cerută de la părinții ei de către pețitor și părinții săi, cum s-a întâmplat și cu bunica mea. După ce părinții bunicii i-au dat voie s-o ia, planurile de viitor, incerte la început, ale tinerilor îndrăgostiți au început să se construiască.

Mireasa purta o coroniță, accesoriu care se dădea mai departe altor mirese, făcută de o femeie din sat, poreclită Munteanca, care se ocupa de confecționarea ornamentelor precum cunună, pălăria mirelui sau alte obiecte decorative pentru evenimente speciale. Cununa purtată de bunica avea aplicată pe ea trandafiri artificiali, tidru și bucăți pătrate de oglindă pe care a purtat-o și la nuntă și la cununie.

Bunica a fost îmbrăcată într-o cămașă albă dantelată pentru care a plecat la mătușa sa din Petrova, după ce soacra ei îi interzise să poarte o rochie ca la oraș. Cămașa avea aplicate în jurul gâtului mărgelile frumos colorate și fusese dată mai departe să fie purtată de mai multe mirese de-a lungul anilor până când, acum doi ani a ajuns în posesia mamei mele. Bunica de asemenea purta un jerseu alb tricotat, achiziționat la Sighet. Partea de jos consta într-o sumnă care nu se vedea din cauza poalelor albe, dantelate cu volănașe de deasupra, pantofii albi cu toc mic erau cumpărați special pentru nuntă.

Mirele purta o cămașă albă, un cojoc colorat, frumos împodobit, în partea de jos purta gatii și pantofi negri. Pe cap purta o pălărie, făcută de aceeași decoratoare, ce avea aplicată pe ea un struț alcătuit din materialele asemeni cununei miresei, ornament care era aproape la fel de mare ca și pălăria.

Domnișoarele de onoare, sau druștele purtau și ele coronițe, însă nu la fel de opulente ca și cea a miresei, ele de asemenea purtau alb și făceau parte din alaiul miresei care o pregătea și o însoțea către biserică.

Bunicul plecase pe la orele 19 cu nuntașii săi, stegarul și muzicanții către biserică, ajungând primii, în timp ce mireasa, nuntașii, druștele și muzicanții săi erau pe drum. După cununie, fiecare se întorcea la casa lui împreună cu muzicanții și nuntașii săi, unde se servea masa, se juca și se bea până pe la orele 4-5 când muzicanții și nașii mirelui veneu s-o ia pe mireasă pentru a i-o aduce mirelui. Mireasa, nașii și nuntașii rămași s-au dus la casa mirelui unde nunta a continuat până s-a făcut zi.

Cadourile de nuntă erau în funcție de posibilitățile celui care le dăruia, astfel cei doi proaspăt căsătoriți primiseră de la grâu și cereale până la bani, plapume și perne decorative.

La sat, bărbatul trebuia să aducă în familie o locuință, iar femeia zestre, iar zestre bunicii consta în: cergă, covor, haine, față de masă, toate țesute în război, icoane și chiar o lampă cu petrol.

În ziua în care bunicii îmi povestiseră aceste amănunte despre nunta lor magică, mi-au spus că nu-și aduc atât de bine aminte cum au decurs toate întâmplările, însă lucrurile scrise de mine mai sus spun altceva, detaliile încă bine cunoscute de ei arată că a fost o zi foarte specială pentru ei, însă ce m-a impresionat cel mai mult la toată povestea lor despre nuntă este că bunicul zise de câteva ori că ea, bunica, fusese „cea mai frumoasă mireasă” iar eu n-am putut să fac altceva decât să-l aprob și să apreciez faptul că după toți acei ani, încă o complimentează. Tot ce face ea este bine: gătitul, curățenia, grădina. În amintirea bunicului soția lui era cea mai frumoasă. Bunicii sunt în multe privințe diferiți, însă ei nu trebuie să gândească la fel pentru a se iubi.

Nunta reprezintă cel mai important eveniment din viață, prin care cei doi tineri hotărăsc să își unească destinele pentru totdeauna. În cadrul căsătoriei, ei își asumă un angajament spiritual și religios.

Bunicii mei, Maria și Petru erau amândoi din satul Breb, aflat la poalele munților Gutâi, unde tradiția se păstra cu sfințenie și obiceiurile zonei erau respectate. Bunicul meu făcea parte dintr-o familie numeroasă, el fiind cel mai mic dintre cei nouă frați. În urmă cu câțiva ani, bunicul locuia la sora lui și seara, mergea alături de alți feciori în șezătoare. Acolo a cunoscut-o pe bunica mea, care îi era vecină surorii lui. La prima vedere, l-a atras frumusețea și hărnicia ei. S-au văzut tot mai des în șezători și la joc în sat. Bunica, provenind dintr-o familie instărită, avea mai mulți pețitori, care au cerut-o de nevasta, dar i-a refuzat, deoarece nu era hotărâtă pe cine să aleagă. Ea avea douăzeci de ani, când a mers la o nuntă în sat, cu gândul că acolo își va găsi un băiat potrivit pentru ea. Le-a spus părinților că cel care o va lua primul la joc va fi soțul ei. Bunicul a invitat-o să joace cu el și astfel a început să prindă contur povestea lor de dragoste. Următoare zi, bunicul a cerut-o oficial pe bunica de la părinți, care le-au dat binecuvântarea tinerilor și într-o lună nunta a fost planificată.

Au fost chemați la nuntă nașii, toate rudele, vecinii și toți feciorii și fetele din sat. Nunta a avut loc într-o zi foarte călduroasă de primăvară, cu ocazia sărbătorii a Sfinților Constantin și Elena. Mai demult, nunțile se făceau în chășilegi, căci erau oameni credincioși. Bunica mi-a povestit că a primit ca zestre pământ, doi boi, o ladă cu cergi țesute în țiară și perne înflorate cusute cu mâna. Lada cu zestre a fiecărei fete era la fel de bogată precum era fata de muncitoare. De asemenea, nici bunicul nu s-a lăsat mai prejos, averea lui a constat în locul de casă și alte animale, primite de la părinți.

Cu o seară înainte de nuntă, nuntașii se adunau la mire acasă pentru cusutul steagului, iar la mireasă pentru cusutul cununii. Verișorul mirelui a fost stegarul nunții. După ce steagul era cusut și înstruțat se ducea la mireasă, ca să împungă și ea în steag de câteva ori, după cum cerea tradiția. La mireasă se juca steagul, într-o horă mare la care participau și mirii. Cununa miresei era confecționată din struțuri cu flori albe naturale. Verișoarele aveau rolul de druște care o găteau pe mireasă: au îmbrăcat-o cu o sumnă roșie, înflorată, peste care i-au pus în față o zadie galbenă; tradiționala cămașă albă și cojocul cu ciucuri, viu colorat. De asemenea i-au pus la gât un zgârdan din mărgelile și pe cap frumoasa cunună.

În ziua nunții, pe poarta maramureșeană înstruțată cu ramuri de brad, intrau toți nuntașii, iar în casă, atât la mire cât și la mireasă aveau loc iertăciunile, cele mai emoționante momente pentru miri și parinți. Acestea erau marcate de strigături la mireasă și la mire și de urări din partea druștelor, precum:

*"Da ie hai hai și iară hai
Da mireasă floare de dor
Spune-le părinților
Și'apoi lume dorule
Da ie hai hai și iară hai
Da să'ți pună mâna pe cap
Să te'năpostea cu drag
Și'apoi lume, dorule
Da ie hai hai și iară hai
Să'ți puie mâna pã piept
Să te'năpostea cu drept
Și'apoi lume dorule."*

*"Mire, mire, dragul meu,
N-ai umblat după avere,
Ți-ai luat după plăcere.
N-ai umblat după avut,
Ți-ai luat ce ți-a plăcut."*

După terminarea strigăturilor, feciorii și fetele le închinau la mire și la mireasă cu sticla de horincă. Înainte de plecarea la cununie, când mirii ieșeau din casă, druștele strigau, aruncând peste nuntași grâu și la final spârgeau farfuria cu grâul rămas, pentru a le aduce mirilor noroc.

„Eu țâp grâu, nu țâp ovăz,
 Mirele-i din neam ales,
 Mireasa-i floare din șăs;
 Eu țâp grâu, nu țâp săcară,
 Mirele-i de ziță rară,
 Mireasa-i floare de vară.
 Eu țâp grâu din tălgerel
 Mirele ni-i frumușel
 Și mireasa ca și el.
 Eu țâp grâu din farfurie
 Mirele-i de ominie
 Și mireasa așe să sie!
 Eu țâp grâu într-aurit
 Mireasa-i floare din rât.
 Ca și grâul cel curat
 Să le sie traiul dat.”

Nașii împreună cu mirii și cu ceterașii mergeau spre biserică, cântând și horind, într-un alai, cu două druște și stegarul în fața mirilor. Cununia civilă a avut loc în biserica ortodoxă din sat, mirii au jurat cu mâna pe Biblie și pe cruce că vor rămâne împreună la bine și la rău. La finalul liturghiei, preotul le-a dat niște sfaturi despre cum trebuie să se defășoare o căsnicie. Doar mirii, părinții și nașii au intrat în biserică, restul nuntașilor petreceau în fața bisericii, horind și jucând în hore. Și-au făcut apariția doi călăreți cu caii îmbrăcați în costume foarte colorate, împodobiți cu betea și pânzături. Aceștia au condus nunta de la biserică spre casa mirelui, unde a avut loc petrecerea. Mirii au fost primiți de către socrii mari cu doi colaci, făcuți de socăcițele din sat. Mesele erau pline cu bucate alese: plăcinte, gogoși și sarmale. Bărbații aduceau fiecare de acasă câte o sticlă de horincă și femeile câte o cană mare de grâu. Toți nuntașii se veseleau dansând învârtită, bărbații în special, la jocuri feciorești. Toată lumea sărbătorea bucuria mirilor și le oferea sfaturi pentru noua viață pe care o vor începe împreună.

După câteva ore de joc și voie bună, se striga găina pentru nași. Aceasta tradiție presupunea ca socăcițele să pregătescă o gaină la cuptor, să o pună într-un coș și să le-o ofere nașilor în schimbul unei sume de bani pe care o achita nașul. Se adresau laude găinii, pentru a obține cât mai mulți bani pentru ea.

"Găina asta voioasă, hai și iară hai
 Noi o așezăm la masă, hai și iară hai
 Că și-a rupt sandalele, hai și iară hai
 Jucând învârtitele, hai și iară hai
 Au, găina mea pestriță, hai și iară hai,
 Până ieri mâncai grăunțe, hai și iară hai
 Acum bea rachiu curat, hai și iară hai, hai
 Să nu zici că nu ți-am dat, hai și iară hai."

O altă tradiție o reprezintă jocul miresii. Stegarul ia mireasa și o joacă primul, fiind după mire, cel mai important din nuntă; el trebuie să pună bani mai mulți ca oricare dintre nuntași. Apoi urma ca toți nuntașii să joace mireasa și să plătescă jocul ei care era însoțit de strigăturile stegarilor:

"Haideți și jucați mireasa
 Nu ne tăt bdiuliți casa;
 Casa ni-i mândru gătată-
 Mireasa trebe jucată,
 Brozbuțale le-ați mâncat
 Mireasa n-o-ați jucat."

Spre dimineață nașii plecau acasă pentru câteva ore ca să se odihnească și apoi veneau mirii după ei cu ceterașul pentru ca să îi anunțe că nunta nu s-a terminat și să îi cheme din nou acasă la mire pentru ospăț. Acesta era de fapt, învâlitul miresii, când nașele îi luau cununa de pe cap și îi puneau în locul acesteia o pânzătură roșie care marca faptul că din acea zi era femeie măritată și nu mai era fată. Mirii, nașii și ceilalți nuntași au continuat petrecerea până a doua zi la orele amiezii.

Nunta bunicilor mei a fost ca în povești, originală pentru că au fost păstrate toate tradițiile specifice Maramureșului Voievodal. Iubirea și respectul reciproc le-am regăsit și astăzi în viața lor de zi cu zi, căsnicia lor având un termen nedeterminat.

Bătălia cărților

Mădălina Rednic, clasa a X-a F

„Să ne mărim orizonturile”. Această idee este destul de promovată în școala mea, profesorii încercând să ne facă să înțelegem că viața e mult mai complexă decât materia din programa școlară sau decât niște note, motiv pentru care anul acesta am participat la mai multe activități extra-școlare. Una dintre ele, și cea despre care am decis să scriu azi, se numește „Bătălia cărților”.

„Bătălia cărților” este un concurs care presupune citirea a zece cărți pe parcursul a câtorva luni, urmând ca pentru fiecare carte să realizezi o fișă de lectură, iar în final să prezinți cartea care ți-a plăcut cel mai mult în fața unui public.

Deși la început eram puțin sceptică, îndoiindu-mă că voi dispune de timpul necesar pentru a mă ocupa de acest concurs, m-am decis să spun „da”, provocării. Trebuie să recunosc că nu mă gândisem la câștig, nici nu mă așteptam să fiu premiată. Scopul meu era să fac cunoștință cu noi cărți, să-mi dezvolt cunoștințele, să-mi demonstrez mie că pot.

Încă de la prima carte ce mi-a căzut în mână în cadrul acestui concurs, până la ultima, nu am putut decât să mă felicitez pentru decizia luată.

Din nefericire, nouă, oamenilor, ne este dată o singură viață, pe care fiecare o trăiește cum știe mai bine. Cărțile însă ne oferă posibilitatea de a trăi și alte vieți, de a vedea lumea și din alte perspective, cu alți ochi.

În cadrul acestui concurs am avut ocazia de a vedea viața din perspective noi, de a descoperi personaje care-mi vor rămâne în suflet și de a trăi alături de ele povești de viață cutremurătoare și dulci și amare deopotrivă.

Lunile au trecut pe nesimțite, concursul se apropiase și am avut de făcut o alegere grea. Deși toate cărțile mi-au plăcut, și toate au avut ceva al lor ce m-a făcut să le îndrăgesc, în final am decis să prezint „Un bărbat pe nume Ove” de Fredrik Backman, o carte ce prezintă periplul existențial al unui personaj de care, până la final, va fi imposibil să nu te îndrăgostești. Am luat locul III în cadrul concursului, ceea ce m-a bucurat, ba mai mult, mi s-a luat un interviu pentru postul local de radio.

Privind retrospectiv, pot spune că eforturile depuse și munca în plus a meritat, și nu spun asta datorită premiului câștigat. Pentru mine, premiul a fost călătoria în sine, destinația a fost un bonus.

Prin urmare, măriți-vă orizonturile, spuneți „da” provocărilor, căci dacă nu ne dezvoltăm gândirea acum, atunci când?

Marele premiu

Suciu Anca Cristina, clasa a X-a F

Tradiția este un mijloc de a cunoaște viața strămoșilor noștri, de a nu uita de unde am pornit. Deși în zilele noastre majoritatea oamenilor nu mai pun accent pe tradiție, li se pare ceva învechit, ceva care nu intră în standardele „societății” din zilele noastre.

Pentru mine, tradiția reprezintă un lucru foarte important. Sunt de părere că nici un lucru legat de istoria omenirii nu ar trebui să se piardă. M-am bucurat să văd că oamenii mai mari se preocupă de impactul acesteia asupra generațiilor noi, când am participat la concursul organizat de Biblioteca Județeană din Baia Mare, unde am luat marele premiu.

Când am ajuns acolo, alături de încă 8 colegi, am observat costumele colorate și împoțonate din diferite părți ale țării, chiar ale lumii. Am pornit cu gândul că nu trebuie să luăm marele premiu, ci doar să transmitem prin programul nostru dragostea de port și dans popular, atât juriului, cât și publicului. De fiecare dată când dansez asemenea strămoșilor mei, simt cum inima mi se umple de bucurie, știind că ductrădiția mai departe.

Faptul că am câștigat premiul cel mare a fost un plus, răsplata pentru munca depusă ca totul să iasă cum ne doream. E adevărat că trebuie să țințești cât mai sus când îți propui să faci ceva, dar mai important este să transmiți un mesaj prin ce faci, ca fiecare să rămână cu ceva după momentul văzut.

Ziua ștafetei la poliție

Codrea Crina, clasa a X-a F

Am intrat în acest concurs fără să știu prea multe despre el. Din dorința de a experimenta am acceptat și m-am înscris. Trebuia să aleg un domeniu în care urma să fac practică timp de o săptămână.

Am ales ca domeniu poliția, deoarece eram foarte curioasă de cum sunt pregătiți acești oameni care au grijă să fie respectate legile. În prima zi, am stat de vorbă cu comandantul șef care ne-a explicat concret cu ce se ocupă poliția și fiecare departament. Din următoarea zi am început să ne plimbăm pe la diferite birouri cum ar fi: criminalistica, ordinea publică, circulația rutieră, la care urma să ni se prezinte câteva cunoștințe de bază. Inițial credeam că o să fie foarte plictisitor și că polițiștii nu prea o să ne acorde atenție. Se pare că m-am înșelat! Au fost foarte atenți cu noi și ne-au răspuns tuturor curiozităților, ba mai mult, nu ne-au spus pe nume, ci „viitori colegi” lucru care ne-a făcut foarte fericiți. Am făcut poze, am primit veste de voluntariat, ne-am plimbat cu mașina poliției, ne-am luat amprentele noi înșine și multe alte lucruri. Această experiență m-a făcut să văd cu adevărat ce muncă dificilă au acești oameni.

Dacă ar fi să mă reînscriu în acest concurs, aș alege din nou să merg la poliție, deoarece mi s-a părut atât de interesant și palpitant încât cred că nu am văzut nici un sfert din ceea ce presupune munca lor de zi de zi.

Ziua ștafetei la doctorul veterinar

*Muj Miruna Luana, clasa a X-a F
Grad Andrada–Lacrima, clasa a X-a F*

O activitate care mi-a plăcut foarte mult a fost Ziua ștafetei. La această activitate a trebuit timp de o zi să prestăm o meserie pe care noi ne-o dorim să o practicăm când vom fi mari.

Eu și prietena mea am ales să mergem la veterinar, fiindcă amândouă iubim foarte mult animalele și ne-am gândit să vedem cum este această meserie. Din fericire am fost la un medic veterinar care este foarte prietenos și de treabă. Am avut ocazia să participăm la examinarea unor câței și pisici, dar am participat și la operația pisicuței pe nume Tasha, care trebuia castrată. A fost foarte interesant să vedem o operație pe viu. Pot să spun că această meserie nu este pentru oricine, fiindcă este foarte grea și solicitantă.

Mi-a făcut plăcere să ajut animalele și să văd cam cum ar fi această meserie. Sper că voi repeta din nou această experiență minunată.

Bătălia cărților

Grad Andrada –Lacrima, clasa a X-a F

Totul a început cu o provocare. Atunci când doamna profesoară de română ne-a sfătuit să mergem la acest concurs, m-am gândit să încerc. Încă de mică adoram să mă pierd și să evadesc pe un tărâm al magiei, un tărâm de basm și realitate în același timp, un tărâm unde totul este posibil, acel tărâm care pentru mine reprezintă „acasă”.

Concursul a constat în lecturarea a 10 cărți și întocmirea unui portofoliu de lectură. Atunci când ziua mult așteptată a venit, am pășit timorată spre Biblioteca Municipală Laurențiu Ulici, locul de organizare a concursului. Am intrat în sală, încet pe vârfurile picioarelor, încercând parcă să mă calmez și să-mi revin. Am privit în jur, iar pe chipul fiecărui participant se observa bucurie, dar și emoție.

M-am așezat pe scaun și așteptam ca în urma tragerii la sorți să începem „bătălia”. Am primit biletul cu numărul 9. Pe parcursul concursului elevii își prezentau cartea preferată. Aceștia erau bine pregătiți, entuziasmați și plini de emoții constructive. Fiecare spunea povestea văzută prin ochii lor.

Eu eram atât de emoționată și stresată încât nu realizasem când trebuia să pășesc în fața pentru a-mi susține pledoaria. Cartea pe care am decis să o prezint a fost „Privighetoarea” de Kristin Hannah. Cartea m-a impresionat prin tema pe care a abordat-o; Al Doilea Război Mondial și povestea de viață a doua femei care au luptat în război cu propriile arme. O carte despre noi toți și despre fiecare în parte, o carte despre supraviețuire în momentele cele mai grele, o carte despre curaj, credință și iubire. Cartea care m-a ajutat să mă ghidez pe parcursul călătoriei în lumea poveștilor și tot cartea care m-a ajutat să îmi înving emoțiile în fața celorlalți, să merg doar pe firul poveștii și să am încredere în mine. În ceea ce privește jurizarea concursului nu pot spune sincer că a fost tocmai corectă, însă prefer să privim partea pozitivă a lucrurilor.

Pentru mine „Bătălia Cărților” a fost unul dintre concursurile în care am încercat să-mi înving propriile limite, să învăț să visez, să cred în mine și să transmit cu emoție celorlalți mereu ceea ce am de spus. Și lucrul pe care l-am învățat, poate cel mai important, este acela că în spatele cuvintelor se ascunde deseori ceva mult mai puternic...

Shakespeareance

Muj Miruna Luana, clasa a X a F

În urmă cu aproximativ o lună, am avut ocazia să particip împreună cu încă doi colegi de ai mei la un concurs în limba engleză numit **Shakespeareance**, care a avut loc în Baia Mare la Biblioteca Județeană „Petre Dulfu”. Pentru acest concurs a trebuit să învățăm despre viața și opera lui William Shakespeare. Timp de o săptămână eu și colegii mei am învățat despre acesta, stocând foarte multă informație. La concurs au participat nouă echipe a câte trei elevi, din orașe și școli diferite, iar fiecare echipă trebuia să răspundă la 30 de întrebări despre Shakespeare. Concursul a avut loc pe o aplicație pe telefon, numită Kahoot!, unde a trebuit să alegem răspunsul corect. Scorul a fost foarte strâns, însă din fericire noi am luat premiul întâi, răspunzând corect la 25 de întrebări. Am fost foarte bucuroși, iar profesoara noastră de engleză, care ne-a fost alături, a fost foarte mândră de noi. După ce concursul s-a terminat am luat parte la o activitate în care a trebuit să rescriem sfârșitul celei mai cunoscute opere a lui Shakespeare **Romeo și Julieta**, iar ca activitatea să fie mai interesantă ne-au pus în grupe diferite, ca să ne cunoaștem mai bine între noi. La sfârșitul activității cu toți am citit ce am creat

și ne-am amuzat foarte tare, apoi am fost premiați cu diplome, iar primele locuri au primit medalii și mici cadouri. Mi-a plăcut foarte mult această experiență, unde am avut ocazia să învăț mai multe despre William Shakespeare și cel mai important, mi-am făcut mulți prieteni noi.

Portret din viitor - eu peste 10-15 ani

În străinătate

Andreea Ienci, clasa a IX-a E

Încă de când eram mică am început să mă gândesc la cum va fi viitorul meu. Mă vedeam căsătorită cu un om foarte iubitor cu vreo trei-patru ani mai bătrân decât mine, cu propria sa afacere. Eu probabil voi fi o avocată foarte cunoscută.

Cu banii pe care îi vom câștiga ne vom construi o casă care să aibă și o piscină unde copiii se vor distra cu prietenii lor. Înainte mă gândeam că nunta mea va avea loc într-un castel foarte mare cu mulți invitați și cu o rochie de mireasă impozantă, dar pe parcurs am renunțat la această idee. Acum mă interesează o nuntă simplă, preotul ne va cununa pe plajă. Acolo vor fi prezenți prietenii, părinții, nașii, domnișorii și domnișoarele de onoare și rudele din partea mea și din partea mirelui. După ce cununia se va încheia ne vom muta în sala de nunți frumos aranjată și vom aștepta ca invitații să apară. Luna de miere va fi în Maldive, tot pe plajă, unde ne vom distra foarte frumos.

Vom avea doi copii: un băiat și o fată, diferența de vârstă dintre ei va fi de 3 ani, vom locui probabil undeva în afara țării fiind vecini cu cei mai buni prieteni ai noștri de asemenea vor avea și ei copii, care vor avea o legătură strânsă cu ai noștri.

Vom trăi împreună fericiți și vom aștepta până când copiii noștri se vor căsători și vor sta la casa lor.

Voi fi doctor

Codrea Denis, clasa a XI-a D

De când eram mic mi-a plăcut ideea de a deveni doctor, astfel că în următorii 15 ani mă văd practicând această meserie. Aș dori să locuiesc într-un oraș mare, de preferat Cluj sau București. Pentru visul meu am început să lucrez intens încă din clasa a X-a, această muncă susținută a devenit în scurt timp o plăcere, chiar o pasiune. Cât despre realizarea pe plan social nu m-ar deranja să locuiesc singur, dar în același timp îmi surâde ideea de a avea o familie fericită, o soție frumoasă, doi copii minunați, o casă frumoasă și multe realizări.

Dimineți luminoase

Husar Oana, clasa a XI-a D

Peste 15 ani mi-aș dori să locuiesc într-un oraș liniștit, nu departe de localitatea mea natală, într-o casă primitoare, plină de căldură și bucurie, alături de soțul meu și cei trei copii ai noștri. Diminețile visez să mi le petrec pregătind micul dejun și pachetele pentru școala ale copiilor, după care, într-o continuă grabă, să mă îndrept spre locul de muncă. Loc de muncă la care visez și acum. Este un spital unde știu că aș putea aduce un zâmbet pe chipurile oamenilor, bucurie în sufletele lor și mai ales vindecare. Iar după o zi plină de muncă, întâmplări și peripeții să mă odihnesc în grădina casei, alături de persoana iubită, ascultând liniștea nopții și privind cerul.

Cum mă văd peste 15 ani?

Orza Maria, clasa a IX-a D

O posibilă variantă a viitorului care să cuprindă idealurile mele în viață surprinde în primul rând realizarea mea în domeniul medicinei. Profesia pe care o alegem ajunge să definească modul în care trăim și felul în care ne raportăm la viață. În ceea ce mă privește, îmi doresc să fiu mai mult decât o simplă persoană pentru care munca nu reprezintă decât necesitatea unei surse de venit.

Viața unui medic presupune sacrificii și devotament față de îndatoririle sale, bucurându-se în schimb de privilegiul de a dăru speranță, sprijin și ajutor celor care suferă reprezentând o răsplată în fața căreia banii își pierd orice valoare.

De asemenea, nu aș putea să îmi imaginez un viitor fără sprijinul și iubirea unei familii pe care îmi doresc ca în decursul a 15 ani să o întemeiez alături de o persoană care să mă motiveze și să îmi ofere sprijinul necesar pentru a depăși toate încercările pe care viața ni le pune în față.

La Paris

Pălcuș Oana, clasa a XI-a D

Cum mă văd peste 15 ani? Cu siguranță multă lume s-a întrebat care este răspunsul la aceasta întrebare. Pentru mine răspunsul a început să se contureze acum trei ani când am intrat la liceu.

Cariera a reprezentat mereu o delimitare și o linie de atins în țelul meu cuprinzând totalitatea convingerilor mele profesionale, ajungând la apogeul acesteia. Pe lângă carieră, viața se compune și din celelalte elemente esențiale, de pildă familia și sănătatea.

În 15 ani mă văd lângă o familie frumoasă, sănătoasă și demnă de laudă. Educația o voi pune pe primul loc, dorind-o pe cea mai bună copiilor mei. Alături de soțul meu și de copiii mei voi avea o viață minunată, mai ales dacă îmi voi deschide mult doritul cabinet de kinetoterapie în Franța.

Parisul este un oraș romantic, plin de viață și foarte interesant. De mică mi-am dorit să plec și uite că am reușit în cele din urmă.

Atunci, voi găsi un sens

Țicală Iuliana, clasa a XI-a D

În momentul de față sunt o simplă elevă de liceu, o fată cu vise mărețe și care ar lupta cu toate puterile ei pentru a le îndeplini. Însă sub carapacea aceasta de voință și determinare, au existat o serie de întrebări care m-au măcinat de ani buni: ce este viața, care este scopul ei și de ce o trăim?

Până în prezent, am suferit multe șocuri pe plan emoțional, destule încât să mă facă să mă întreb dacă această scurtă perioadă de locuit pe pământ merită, dacă chiar pot găsi fericirea într-o lume plină de vrajbă. Poate că această nesiguranță m-a făcut să aleg, dintre toate ramurile medicinei, medicina legală. Sunt sigură că această meserie este capabilă să-mi furnizeze răspunsuri, cunoaștere.

Peste 15 ani mă văd un medic devotat muncii sale, o căutătoare, o femeie care își dorește răspunsuri, una care este sigură că este în viață un scop, o persoană care nu crede că s-a născut pentru a muri, o femeie născută pentru a se regăsi.

Voi scrie o carte

Maia Barna, clasa a IX-a E

Încă de mică, mi-am făcut planuri și am dezvoltat idei despre cum o să fie viața mea atunci când voi fi, într-un final, mare.

Luând în considerare meseria pe care vreau s-o am, am trecut prin mai multe faze de când aveam vreo cinci anișori. Inițial, voiam să devin doctor, apoi cântăreață, actriță, ca mai apoi să doresc să devin un jurnalist de succes. O altă dorință arzătoare pe care o am de ceva timp este aceea de a scrie și publica o carte prin care să pot să-mi creez o lume a mea.

Aș dori ca peste 10 ani să-mi pot petrece fiecare clipă rămasă alături de persoana pe care o iubesc cel mai mult căreia să-i dedic toată atenția și alături de care să pot să-mi clădescun viitor. Cât despre copii, momentan nu mă pot vedea părinte deoarece nu știu cât de responsabilă voi fi la vârsta aceea.

Locul unde voi locui va trebui să fie unul cât mai liniștit, cu vecini care să-ți ureze o zi bună în fiecare dimineață. Am nevoie de o casă spațioasă în care să-mi pot ține toate animalele pe care le voi salva de pe stradă și o grădină micuță în care să pot să-mi plantez câteva flori.

În mare parte, așa îmi vizualizez în momentul de față viața peste 10 ani, însă, lucrurile se pot schimba.

Rămân acasă

Fraszin Adina, clasa a IX-a E

Cu toții avem visuri mărețe pentru viitor, însă niciodată nu ne-am gândit la cum am arăta noi peste 10 ani. Eu am ales această perioadă de timp, deoarece știu că la acea vârstă o să scap de facultate și tot ce ține de școală. De asemenea, cu toate că aș vrea ca după facultate să mă odihnesc, ar trebui să și lucrez.

Peste 10 ani o să mă schimb și la înfățișare, dar și la comportament. O să fiu mai înaltă și desigur o să par mai matură. Aș locui în continuare în România, undeva în Maramureș, aproape de satul meu natal sau în locurile pe care le-am vizitat în copilărie. Casa mea ar fi una în stil mediteranean, nu foarte mare, iar înăuntru casa ar fi plină de picturi și portrete făcute de către mine în atelierul propriu.

La vârsta de 24 de ani probabil aș fi doar logodită, astfel nu aș avea încă copii. Aș avea o mașină proprie și o pisică gri sau neagră. Probabil o să lucrez într-un domeniu care îmi place mie ca de exemplu poliție, avocatură sau chiar criminalistică.

Dacă ar fi să am o zi liberă m-aș trezi foarte târziu și primul lucru pe care l-aș face ar fi să-mi verific telefonul, acest obicei nefericit fiind și acum prezent în viața mea. Mi-aș pregăti micul dejun și aș porni televizorul. După ce m-aș ocupa de treburile casei, m-aș uita la seriale. La finalul zilei aș ieși la un picnic cu logodnicul meu și prietena mea împreună cu soțul ei.

Vestimentația mea nu s-ar schimba mult, însă m-aș îmbrăca mult mai simplu. Arta nu ar dispărea din viața mea nici dacă aș fi nevoită. Aș desena toată ziua sau aș merge afară în aer liber să descopăr noi peisaje. Mâncarea gătită de mine n-ar lipsi de pe masă, mai ales pentru că sunt un bucătar iscusit în familia mea, iar prietena mea ar veni la mine înfometată, deoarece ea nu se descurcă în bucătărie. Relația mea cu familia ar fi una strânsă, în fiecare zi sunându-i și făcând în week-end o vizită acestora, dar în principal nu m-aș dezlipi ușor de sora mea.

În fiecare zi aș lucra până târziu, venind acasă obosită și cu multe treburi de făcut. Iar în fiecare zi n-ar lipsi o plimbare la cumpărături cu cea mai bună prietenă a mea.

Cu toate că, poate, viitorul nu va fi acesta, tot ce aș dori este ca eu împreună cu familia mea să fim sănătoși și fericiți, chiar dacă am trece prin niște momente grele, să fim acolo pentru ceilalți la bine și la greu.

Voi dărui!

Mădălina Rednic, clasa a X-a F

Bucuria. Un cuvânt simplu dar cu o mare însemnătate.

Consider că, faptul de a face lucruri care să ne aducă sau să ofere bucurie are o importanță majoră, putând fi însăși esența vieții.

Având în vedere că "e mai multă fericire în a da, decât în a primi,, azi de dimineață m-am decis că vreau să ofer. Să fiu darnică în zâmbete, în înțelegere, în energie pozitivă. Să fiu chiar eu o sursă de bucurie pentru alții.

Bucurie pentru o bunică

Leordean Ancuța, clasa a X-a F

În momentul în care mă gândesc ce bucurie aş putea face pentru cineva îmi vine în minte femeia în vârstă pe lângă care trec de fiecare dată când mă întorc de la școală. E cea cu părul alb grizonat, cu hainele pe care le are din dulapul tinereții și cu fața sculptată de grijile pe care le-a avut odată cu trecerea anilor. Mereu zâmbitoare, cu ochii mari și albaștri, aceasta spune vorbe frumoase făcându-le persoanelor care trec pe lângă ea ziua mai bună. Aceasta stă în fiecare zi de la ora 8:00 dimineața pe un scaun în fața bisericii neclădind să i se ofere ceva, iar din ceea ce are ea oferă și prietenei sale care mai vine în vizită pe la ea, având aceeași situație financiară ca ea. Uneori este ignorată de cei ce trec pe lângă ea, însă pe ea nu o deranjează lucrul acesta, iar zâmbetul de pe chipul ei rămâne neschimbat, deoarece este încrezătoare în ea.

Chiar dacă afară vremea nu este tocmai bună, e ger, ploaie, ninsoare sau chiar caniculă, acesta nu renunță să vină în fața bisericii pentru a vedea cât mai multe persoane noi cu care să poată interacționa. Porumbeii sunt cei care sunt alături de ea și de fiecare dată la picioarele ei sunt foarte mulți, care mănâncă pâine, covrigi, ceea ce mănâncă ea și le oferă și acestora.

Astăzi, chiar dacă nu am avut o zi tocmai bună, am avut două teste și pe lângă acestea am fost și răcită, totuși m-am gândit că nimic nu mi-ar schimba dispoziția pe care o am doar dacă aş vedea o persoană care are nevoie de ajutorul meu și i l-aș putea da. Nu mi-a luat mult timp să-mi aduc aminte de această bătrânică, dar în schimb mi-a luat ceva timp să mă gândesc la ceea ce i-aș putea lua. Fiindcă de fiecare dată când trec pe lângă ea pare slăbită și mereu pare să-i fie foame m-am gândit să merg îndată la un restaurant și să-i comand mâncare la pachet, după care am poposit la un magazin alimentar de unde i-am cumpărat niște fructe.

Bătrânică s-a bucurat foarte mult văzându-mă că îi ofer mâncare. Aceasta mi-a spus că îi era foarte foame și că azi a fost singura zi în care nu a primit nimic de mâncare. Îmi mulțumise în nenumărate rânduri, ceea ce mă făcuse să mă simt prost așa că am schimbat oarecum subiectul.

M-am bucurat foarte mult atât pentru bunică, căci am făcut o faptă bună cât și pentru mine, căci am reușit să fac o persoană fericită, care m-a făcut să-mi schimb dispoziția din una rea în una chiar foarte bună.

Bucuria de a primi un bine

Maria Dunca, clasa a X-a F

Astăzi, m-am hotărât să fac în așa fel încât să aduc zâmbetul pe fața cuiva. Poate pentru noi, cei care ducem un trai bun nu va însemna nimic fapta mea, însă pentru cea căreia îi voi dăru o anumită sumă de bani, va reprezenta siguranța că va avea ce să mănânce diseară.

Este vorba despre bătrânică din fața bisericii, de cum ieși de pe strada care duce către liceu. O văd mai mereu stând pe un scăunel, cu mâinile încrucișate dar niciodată cerând ceva ci doar așteptând ca cineva să își facă milă de ea.

Cel puțin pentru azi, aceasta va fi bucuria pe care voi încerca să o ofer.

Cum să faci pe cineva fericit?

Dohotar Dănuț, clasa a X-a F

Bucuria pentru unii poate fi interpretată ca fiind doar lucruri materiale, ca hainele, smartphone-urile și lucrurile scumpe. O simplă bucurie poate veni din orice gest și gând bun oferite unei persoane.

Pentru a face un om fericit, ai nevoie doar de un sfat bun și a fi alături de acea persoană pentru o bucurie, nu doar temporară, ci necondiționată și sinceră.

Bucuria

Duldner Romina, clasa a X-a F

Unul dintre lucrurile pe care mi le-am propus pentru ziua de azi este să fac o bucurie unei persoane dragi. De aceea, am hotărât că, de îndată ce ajung acasă îi voi face o surpriză tatălui meu. Nu m-am decis încă ce va fi surpriză, dar vreau să fie ceva care să-l bucure și în același timp să-l impresioneze.

Poate îi voi da o felicitare, poate îi voi face prăjitura lui preferată sau poate doar îi voi spune cât de mult înseamnă pentru mine.

Orice va fi, știu că se va bucura nespuse și că, prin acest gest o să-i fac ziua mai frumoasă.

O bucurie...

Leordean Diana, clasa a X-a F

Toți oamenii, fără excepție, oriunde ar locui și în orice epocă ar trăi, au în inima lor o dorință vie, toți caută fericirea. Eu sunt fericită când cei din jurul meu sunt fericiți, zâmbesc și când pot să contribui la fericirea lor.

Așadar, azi am decis să contribui la fericirea Oanei, eleva din liceul nostru. Oana merită ceva mai bun, merită să se bucure de viața asta, să zâmbească și să lupte pentru visele ei. Vreau să o văd fericită. Toți avem dreptul de a avea o viață mai bună în special Oana care este o adolescentă cu mari performanțe școlare. Auzindu-i povestea chiar în această dimineață de la profesoara de română care a vorbit atât de frumos despre cât de important este să facem oamenii fericiți, am decis ca azi să contribui printr-o donație la fericirea acesteia. Văzând-o că este bine și că visele ei vor prinde contur, voi fi mândră de mine că am reușit să fac o faptă bună. O văd zilnic pe Oana la liceu, cu privirea blândă pe care o ridică rar din pământ, atentă mereu la fratele ei geamăn care o ajută cu mare atenție să se deplaseze. Schițează un zâmbet celor care se uită la ea și se uită iar la fratele ei care este mereu atent la drumul surorii sale protejând-o de orice pericol. Oana se uită la fratele ei ca la un erou de parcă ar simți nevoia să-i mulțumească neîncetat pentru faptul că îi este alături necondiționat.

Poți face un om fericit spunându-i lucruri frumoase sau făcându-i complimente, însă Oana are nevoie de o operație care să-i schimbe viața. Este atât de plăcut să vezi rezultatele contribuției într-un caz ca acesta, încât mă face să-mi doresc totul să iasă bine.

În cele din urmă, îmi doresc să văd oameni care zâmbesc și sunt fericiți. Asta ar fi cea mai mare dorință a Oanei, de a avea dreptul la fericire. Oana își dorește să fie fericită și să zâmbească mai mult, iar eu azi am reușit să fiu una dintre persoanele care au contribuit la fericirea ei.

Dăruind...

Drăguș Adriana, clasa a X-a F

Astăzi, în timpul orei de biologie au venit câțiva elevi care ne au împărțit fluturași și ne-au spus să facem un gest caritabil, prin a dona alocația pe o lună elevei Oana Puicar.

Oana, elevă a liceului, suferă de o boală care o împiedică să poată merge. Cazul l-am cunoscut deja, fiindcă prin intermediul rețelelor de socializare s-a organizat o campanie de strângere de fonduri. Acest caz nu m-a impresionat doar prin faptul că ea are dizabilități și că fiecare dintre noi am putea trece prin așa ceva, ci și prin faptul că, în ciuda dizabilităților Oana este o elevă de 10, care are ambiția ei de a studia într-o altă țară. M-a bucurat implicarea, atât a profesorilor cât și a elevilor de a o putea ajuta pe Oana să fie ca noi, toți ceilalți; așa că m-am gândit să dau și eu o mână de ajutor pentru a o ajuta pe Oana să-și îndeplinească visul.

Uniți pentru fericire

Muj Miruna Luana, clasa a X-a F

A face o faptă bună nu costă nimic, cel puțin așa cred eu. Nu pot să spun că sunt o persoană care dăruiește tot timpul, dar când pot o fac și mai ales încerc tot timpul să dăruiesc zâmbete și fericire. O faptă bună făcută recent a fost să-mi dau o parte mare din hainele ce nu le mai foloseam, dar erau în stare bună, le-am donat unei familii nevoiașe. M-am simțit foarte bine atunci când am văzut cât de mult s-au bucurat, mai ales copiii. Simplul fapt că le-am văzut bucuria sinceră din ochi, m-a făcut să-mi dau seama că scopul nostru ca oameni este de a ne ajuta între noi și de a avea grijă unul de altul fiindcă dacă nu ne ajutăm când avem nevoie, atunci cum vom putea duce vieți mai frumoase...

Bucuria zilei de mâine

Dohi Denis, clasa a X-a F

Pune-te în locul aceluia om nevoiaș. Cum te-ai simți dacă ar veni un om de nicăieri și ți-ar dăruia ceva, ceva semnificativ? Cel mai important este să avem suflet și să ne gândim la cei din jurul nostru, nu doar la noi.

Mă străbate un gând. Am văzut în această dimineață o familie cu doi copii mici care se pregăteau pentru școală, casa lor era veche, nu aveau geamuri și pereții stateau să cadă. Primul gând era să le dau o sumă de bani să-și poată cumpăra de mâncare. În momentul următor mi-a venit ideea de a vorbi cu unchiul meu care se ocupă cu reabilitarea caselor.

Cred că, cu acest gest aș reuși să fac mai multă bucurie acestor persoane.

Pisicuța

Țibuleac Emanuela, clasa: a X-a F

Pentru că astăzi nu mi-am propus să fac ceva special pentru că mi se pare că acestea sunt niște oportunități de care noi trebuie să profităm. În schimb ieri am făcut un lucru deosebit. Pe lângă casa noastră miorlăia o pisicuță micuță, albă cu pete negre și portocalii cu ochii verzi și cu o burtică cam goală.

I-am pregătit un bol cu lapte sperând să o pot mângâia. Bolul cu lapte l-am așezat lângă un colț al casei unde am așteptat să vină să mănânce, dar se uita speriată la mine, așa că am intrat în casă.

După ce m-am întors văd bolul de lapte gol, dar pisicuța plecase. Am cautat-o toată ziua, dar nu s-a reîntors, Se pare că am avut de a face cu o pisicuță speriată și fugară.

Două brișe

Berci Dorothea, clasa a X-a F

Razele de soare care se strecoară printre jaluzelele din camera mea mă fac să îmi deschid ochii. Otez ... o nouă zi de luni, două teste și alte patru ore grele, ce ți-ai putea dori mai mult? Răspunsul este unul simplu, ți-ai putea dori cam orice și ar fi mai bine .

În fiecare dimineață pentru a mă motiva îmi place să mă gândesc la lucrurile care mă vor face să zâmbesc în ziua care urmează. De exemplu, astăzi mă gândesc la brișoșă cu ciocolată pe care o să o cumpăr în drum spre școală. Deja îmi imaginez cum se va topii în gura mea, cum acel gust dulce îmi va face papilele gustative să danseze. Un zâmbet ce ar putea sfărâma orice piatră, îmi cuprinde chipul, dar acesta moare brusc atunci când un gând îmi străbate mintea." Sunt o egoisă". Un om fără suflet. Ce am făcut eu să provoc cuiva un zâmbet? Nimic. Mă gândesc doar la mine. Cum pot să fiu așa? Realizez totuși că nu e momentul să mă gândesc la asta dacă nu vreau să întârziu la școală.

Mă ridic din pat, mă îmbrac cât de repede posibil și pornesc spre școală, dar decid că totuși am timp să mă opresc pentru brișoșă aceea. Ajung la teighea, iar doamna învățătoare care lucrează acolo de când mă știu îmi zâmbeste:

- O brișoșă ca de obicei, scumpo? Întreaba ea încă zâmbind
- Da. De fapt nu. Două, vă rog.

Iau brișoșele și alerg către clasa mea. Îi dau cea de a-două brișoșă colegei mele și primesc în schimb un zâmbet. Exact ce-mi doream. Parcă toată căldura soarelui s-a srâns în zâmbetul ei, iar eu am cules-o încercându-mi sufletul. E clar că de astăzi o să fac mai mulți oameni să zâmbească.

Ajută, este o minune!

Valentina Rednic, clasa a X-a F

Bucuria este un sentiment pozitiv, un moment de fericire caracterizat printr-o viziune optimistă a unei situații. Bucuria nu înseamnă însă bogății sau putere. De cele mai multe ori, reprezintă posibilitatea de a acționa pentru un scop nobil nu doar financiar ci și spiritual, zâmbind .

În comuna alăturată se află o familie săracă, formată din șase persoane, mama, bunica și cei patru copilași, tatăl părăsindu-i, despre care nu știam absolut nimic până acum trei ani când i-am cunoscut din întâmplare la mănăstirea din comuna respectivă, uimită de îmbrăcămintea lor. După puțin timp am luat legătura cu cineva cunoscut pentru a afla mai detaliat povestea acestei familii. În câteva zile era șase decembrie, ziua în care toți copiii trebuie să primească câte ceva, iar eu împreună cu familia mea ne-am decis să mergem să le ducem toate hainele de care nu mai aveam nevoie, plus dulciuri. Copii au fost extrem de fericiți.

A fost o experiență minunată, bucuria o citisem pe chipurile lor, iar eu mă încărcam cu energie pozitivă privind-i.

Un zâmbet egal un om mai puțin trist

Istrătescu Mădălina, clasa a X-a F

Nu știm prin ce trec cei din jurul nostru, nu știm dacă sunt fericiți sau triști sau ce probleme îi vizitează și nu au de gând să plece prea curând. De ce să le îngreunăm situația și să le aruncăm vorbe care îi rănesc, când am putea să le zâmbim și să le urăm o zi frumoasă?

Este uimitor cum un simplu zâmbet poate schimba complet starea de spirit a unui om. Chiar dacă nu ai cel mai perfect zâmbet, oferă-l și privește cum chipul persoanei dinaintea ta devine mai luminos. Nu e greu, ZÂMBEȘTE!

Zâmbetul - bucuria ce se află atât de aproape

Hotea Minodora, clasa a X-a F

Dimineața rece își lasă amprenta pe fereastra camerei mele, umezind-o. Lacrimile de cristal ce se scurgeau pe geam mi-au tras atenția.

Singurul care era capabil să zâmbească fără nici un motiv, era soarele, iar el împrăștia cu mâhnire săgeți de foc. Curtea era cufundată în tăcere.

De ce întreaga natură este atât de melancolică? Suferă și ea precum noi, oamenii? Suferă și ea când observă că păsările ne vor părăsi la toamnă? Suferă și ea când vede că peisajul multicolor se va transforma în curând într-unul monocromatic? Suferă și ea?

Nu, eu nu pot să fiu astfel! Oare sunt mai puternică decât soarele, pentru a împărți zâmbete tuturor? Singurul lucru care m-ar face fericită ar fi faptul de a-i bucura pe alții.

Orice zâmbet jovial, copilăros va îmbunătăți ziua celui de lângă tine. Dacă în drumul tău întâlnești un om prea obosit ca să-ți poată dăruia un surâs, lasă-i-l pe al tău.

Râsul este zi, iar sobrietatea este noapte; un zâmbet este amurgul care plutește delicat între acestea două, cu mult mai fermecător decât oricare din ele. De ce să gravitam în jurul pustietății? De ce o lume atât de încântătoare am transforma-o într-una sobră?

Oferă un zâmbet pentru a primi mai multe. Ajută și vei fi ajutat. Sfătuiește corect, rațional și îți se va dăruia capacitatea de a gândi limpede în situații de cumpănă sufletească.

Un cuvânt blând, o privire bună, un zâmbet inimos pot duce spre lucruri uimitoare și pot realiza miracole.

Să devii tu sursa de fericire pentru alții este o binecuvântare. Nu costă nimic. Poate părea banal, dar dincolo de suprafața facială care formulează zâmbetul, se poate găsi miracolul neprețuit al acestuia; efectul terapeutic pe care îl are acesta în viața celorlalți, mai ales dacă își face apariția asemeni unui dar, din partea unor ființe dragi.

Fiecare din noi avem nevoie să zâmbim și să ni se zâmbească. Prin zâmbet putem reda speranța, aceluia care nu mai găsește ultima ușă a speranței. Prin zâmbet, când primim zâmbetul, noi înșine primim speranță când nu găsim ultima ușă a speranței pe care, odată intrați, regăsim puterea și dorința necesară pentru a înainta în viață. Gândurile mi-au fost întrerupte când am observat o rază de soare călduroasă. Oare natura mi-a citit gândurile? De un lucru sunt sigură: culorile sunt zâmbetele naturii.

Un miracol, o minune

Rac Claudia Lavinia, clasa a X-a F

Eram acasă, citeam în ziar. Mă relaxam. Ajunge Petru acasă, logodnicul meu, care mă întâmpinase cu o veste uimitoare. Tocmai câștigase postul pentru avocat. Simțeam că e tot ce mi-am dorit să aud. Era vestea care pur și simplu ne-a făcut, într-un final, fericiți și mândri de noi.

Gândindu-ne cum să sărbătorim formidabila veste, am mers la un film la cinema. Între timp ce Petru căutase un film frumos, eu m-am plimbat prin magazine. Intrând într-unul de modă, îmi apare în cale un băiețel cu ochii albaștri, părea foarte speriat, însă exagerat de grăbit. L-am întrebat ce dorește și m-a luat de mână să îl însoțesc. Văzând că acesta pare inimaginabil de convingător, am mers cu el. Am ajuns undeva lângă o stație de autobuze. Pe o bancă, mai exact, îmi arăta o păturică, care părea că are ceva în ea. Luând-o în mână și încercând să descopăr, izbucnește în plâns un bebeluș de doar câteva săptămâni. Era înghețat de frig.

Pe moment, nu ștusem ce să fac. L-am sunat repede pe Petru să-mi aducă cheile de la mașină să ducem copiii la căldură. Ajunși acasă, după ce i-am povestit totul lui Petru, ne-am decis amândoi să păstrăm copiii, și pe cel mic dar și pe cel mare care ne-a spus că a fost bătut și aruncat în stradă de către bunicul lor, împreună cu fratele său, ei fiind părăsiți de către părinții lor alcoolici.

Auzind toate veștile de la băiatul enorm de speriat, le-am spus că de azi încolo vom fi o familie și ne vom bucura unul de celălalt ca și cum am fi fost întotdeauna împreună.

Din ziua aceea, eu și Petru simțim că trăim și că viața noastră abia atunci a prins culoare. Rareș, care are acum 5 ani, e în ultimul an la grădiniță, iar Robert, care tocmai a început clasa a noua, se bucură de primul an de liceu.

O bucurie

Sofinet Lionel, clasa a X-a F

Astăzi m-am gândit să dau o mână de ajutor unei fete care are mari probleme de sănătate. Aș vrea să îi donez o sumă de bani care ar ajuta-o destul de mult și i-ar aduce familiei acesteia o bucurie imensă. Ea are probleme locomotorii care se agravează pe zi ce trece. Poate gestul meu este nesemnificativ pentru unii, dar mie îmi aduce un sentiment de împlinire că am reușit să fac un lucru bun pentru o persoană care are nevoie de ajutor.

Fericire pe moment

Popan Alina, clasa a X-a F

Într-o dimineață răcoroasă de toamnă, mergând spre facultate cu gândul la cursurile din acea zi, am auzit o melodie foarte frumoasă cântată la vioară care venea dinspre intrarea de la stația de metrou.

Pe măsură ce mă apropiam de acea persoană am observat pe chipul lui cu câtă pasiune și atenție cânta piesa respectivă, iar în clipa următoare am simțit un sentiment curat de fericire în sufletul meu, de parcă o cânta pentru fiecare persoană în parte. Înțelegând că face acest lucru nu în alt scop decât să aducă zâmbetul pe buze, o stare bună și fericire pe chipul fiecărei persoane care trece prin acel loc, fapt care m-a impresionat făcându-mă să uit de vremea rea de afară și de cursurile grele din acea zi.

Indiferent de vremea rea și de problemele de zi cu zi, trebuie să fim puternici, să ținem capul sus, privirea înainte, având încredere în propria noastră persoană și gândind pozitiv pentru a trece cu ușurință peste toate obstacolele ce se ivesc în fața noastră.

Bucurie

Andreea Belea, clasa a X-a F

Un lucru pe care îl știu încă de când eram un copil este că până și cel mai mic lucru poate face o persoană să zâmbească. Azi am decis că trebuie să îi fac o bucurie mamei. Ea este o iubitoare a florilor în general, dar le adoră în special pe cele de primăvară. Anul acesta ghiociei, brândușele și narcisele au apărut mai târziu, fapt care a întristat-o. Astfel azi doresc să îi cumpăr măcar un buchetel de ghiociei.

Sunt absolut sigură că acele flori simple o să îi îmbunătățească ziua și o să o facă să zâmbească de fiecare dată când trece pe lângă acestea.

O bucurie

Iuga Vasile, clasa a X-a F

Azi mi-am planificat să fac pe cineva fericit, mai exact pe cineva din familia mea. De vreo două săptămâni nu am mai fost pe la bunica mea și cred că acest lucru o doare pe dânsa, așa că astăzi o sa merg la ea cu o cutie de Raffaello (deoarece știu că e ciocolata ei preferată) și cu toată bunătatea mea în suflet, încercând să o impresionez.

Miercuri, ziua Vasilescu

Vlad Cătălin, Clasa a X-a F

Azi de dimineață, după ce m-am trezit, am aruncat o privire pe geam, iar primul lucru pe care l-am văzut a fost casa doamnei Vasilescu, o bătrână femeie singură, fără soț și fără familie, care nu a mai simțit bucuria din momentul în care familia ei a decis să o părăsească. M-am hotărât chiar în acel moment că după ce o să termin cursurile, o să merg și o să-i cumpăr un buchet de flori și o ciocolată. Ajungând în fața casei o văd pe bătrână pe o bancă, legănându-se și gândindu-se. Odată ce mă zărește, strigă cât o țin puterile, cu o glasuire pură și caldă: „Cătăline, tu ești Cătăline?” atunci am stat pentru câteva secunde nemișcat și am realizat că pentru ea era important doar faptul că eram acolo să o vizitez, nu florile și ciocolata. Atunci când am ajuns lângă ea i-am oferit acele daruri și am zărit niște

lacrimi, vechi, de bucurie ce se scurgeau printre ridurile ei adâncite de atâte griji și probleme. Am stat și am vorbit cu ea câteva ore, iar apoi la plecare am observat un lucru minunat, acea bătrână era mai plină de viață și mai veselă. Din acel moment am decis că ziua de miercuri o să fie dedicată doamnei Vasilescu.

Bucuria de a dăru

Diana Coșa, clasa a X-a F

Bucuria vine din noi, iar totul începe în primul rând din tine. Nu poți aștepta din partea altora să ți-o aduca din senin, ca pe un cadou sau ca pe ceva obligatoriu. Nu poți avea pretenția la un asemenea lucru și nici să judeci în caz că nu se întâmplă. Fă ceea ce te face fericit, pentru ca mai apoi apropiații tăi să se bucure pentru fericirea ta. Narcisismul nu este ceva promovată, însă totul poate începe ușor de la tine.

Pentru astăzi am hotărât să-mi fac bucuria de a fi alături de una dintre prietenele mele a cărei frate a murit acum câteva zile, din motive greu percepute de mintea mea. Voi participa la serviciul de înmormântare, nu din milă, ci din respect și iubire pentru prietenia noastră, lucru la care țin enorm, unul chiar foarte important.

Știu că mă va observa și că va avea nevoie de apropiați în jur. Durerea nu va fi stopată dar ce alifie mai bună există decât că persoanele pe care le iubești să-ți fie alături?

Bucurie pentru o prietenă

Larisa Romaniuc, clasa a X-a F

Fiecare dintre noi se bucură să primească ceva sau să i se spună ceva frumos. Un lucru mic ca acesta poate crea un zâmbet și o bucurie imensă.

Îmi place să văd oameni fericiți și în special, îmi place să îmi văd prietenii fericiți. Așadar, m-am gândit că ar fi drăguț să îmi răsplătesc una dintre cele mai bune prietene, pentru toate momentele în care mi-a fost alături, printr-un cadou. Caut de ceva vreme cadoul perfect, care să o facă să spună "WOW".

În plus, pe lângă cadou, m-am gândit că ar fi drăguț să îi fac și o mică felicitare, în care să îi spun ce prietenă

minunata este.

Sunt convinsă că îi va plăcea și sunt nerăbdătoare să îi văd reacția.

Motivul unei bucurii

Grad Andrada, clasa a X-a F

Bucurie. Un cuvânt simplu până când cineva îi dă sens. Astăzi, în pragul unei zile minunate de primăvară mi-am propus să fac un gest neînsemnat, dar un gest care poate aduce un zâmbet pe chipul unor oameni.

M-am gândit să-i dau fetei din fața blocului pe lângă care trec în fiecare zi, o pungă cu dulciuri. Bănuiesc că face parte din categoria acelor copii care își duc viața de pe o zi pe alta. Acei copii care sunt orfani, trăiesc în familii în care tatăl este alcoolic, iar mama muncește pentru a le asigura hrana. Acei copii care totuși speră și visează la un viitor mai bun. Noi oamenii suntem creați pentru a surprinde, de preferabil în bine, prin ceea ce putem face frumos, prin lucrurile mici cărora uneori nu le dăm îndeajunsă importanță, însă în acele lucruri, la care, dacă privim mai aproape, ne ajută să ne descoperim mai bine pe noi „ființa umană” în raport cu ceilalți. Uneori bucuria adevărată, vine din lucrurile mici și nu e doar pentru cel ce primește o bucurie, ci poate mai important pentru cel ce o face. Abia atunci ne-am descoperit pe noi cu adevărat.

Atunci când dăruim și reușim să fim mult mai bucuroși decât cel ce primește. Eu cred că bucuria stă în noi, în fiecare. Important este doar să fim atenți, să o descoperim, și să o transmitem exact așa ca printr-o magie, celorlalți. Doar simplul fapt de a putea conta pe cineva favorizează în mod sigur găsirea căii spre fericire.

Oferă un zâmbet

Corău Ioana, clasa a X-a F

Sunt om. Greșesc, dar din greșeli învăț. Am putere asupra stărilor mele. Pot să fiu tristă, fericită, îngândurată, pot să fiu oricum, dar cel mai frumos lucru este să fiu motivul zâmbetului cuiva. Atunci când oferim zâmbete, o să primim la rândul nostru zâmbete.

Astăzi, îmi doresc să văd oameni care zâmbesc și vreau să îi văd zâmbind din „vina” mea. Vreau să ofer îmbrățișări, sfaturi, să spun o glumă care ar putea stârni cuiva o fărâmə de bucurie și fericire în suflet.

A-l face pe cel din jurul nostru să zâmbească este cel mai frumos sentiment pe care îl putem trăi. Ce daruri scumpe? Ce bani? Nu astea sunt adevăratele valori. Fericirea nu constă în lucru și materiale. Acestea sunt iluzii ale fericirii. Adevărata fericire vine din lucruri mici primite de la oameni „mari”, sufletiști care pun accent pe valorile spirituale.

Zâmbetul cuiva este cadoul meu pentru acela. Vreau să dăruiesc zâmbete tot restul vieții mele, deoarece fac bine altora, dar și mie.

Bucurie într-o floare

Dunca Ileana, clasa a X-a F

În dimineața aceasta m-am trezit cam greu, după o noapte în care am fost chinuită constant de vise ciudate, care îmi făcuseră noaptea grea și nu prea odihnitoare. Dar totuși a fost o dimineață plăcută, cu toate că cerul era cam înnorat. Eram destul de obosită, dar simțeam o bucurie în sufletul meu, dar nu știam de ce, așa că am pornit la școală cu zâmbetul pe față, ceea ce era neobișnuit. Mergând pe stradă m-am oprit brusc fiind uimită.

Orașul parcă era altfel, mai frumos, copacii erau diferiți, acum aveau flori, foarte multe, care miroseau atât de divin, ceva ciudat se întâmpla, nu știam ce, dar îmi plăcea. Așa că am plecat mai departe și brusc îmi amintesc că mâine e ziua prietenei mele, iar eu încă nu i-am făcut cadoul. M-am întristat puțin fiind dezamăgită de mine și m-am oprit melancolică și cu o lacrimă cristalină pe obrazul care era cam palid, în fața unui copac imens din parc. Era foarte mare acest copac și eram uimită pentru că în fiecare dimineață treceam prin acest parc, dar nu l-am observat până acum. Avea florile diferite, erau mai mari și mult mai parfumate, zici ca era din povești. Mă uitam la el la fel ca la un zeu, iar lacrima de pe obraz îmi dispare, în acel moment o floare răsucindu-se la fel ca o balerină, cade ușor în palma mea. O strâng în palmă recunoscătoare copacului pentru acest dar și plec mai departe grăbită fiind, pentru că am pierdut noțiunea timpului și eram în întârziere. Mă simțeam mai bine, iar privind floarea gingașă din palma mea, din greșeală o scap jos. Aplecându-mă să o iau îmi vine o idee minunată, care schițează pe fața mea un zâmbet. Știam ce cadou să-i fac prietenei mele.

Mi-am amintit cât de mult își dorea un iepuraș. De fiecare dată când ieșeam de la școală și treceam pe lângă piață se oprea să-i privească. Eram bucuroasă, gândindu-mă cât de fericită va fi.

Această dimineață a fost specială, deoarece am realizat că bucuria e mai mare când dăruiești, decât atunci când primești, iar un cadou nu trebuie neapărat să fie scump pentru a aduce bucurie. Eu în această dimineață mi-am găsit fericirea într-o floare și într-un gest mic, dar valoros.

O bucurie

Codrea Crina, clasa a X-a F

Azi dimineață m-am trezit foarte bine dispusă deoarece de câteva zile încoace m-am hotărât serios să-i ajut pe cei din jurul meu.

Luni am început prin a dona câteva jucării și bani unei persoane care a venit la mine acasă în scopul de a le strânge pentru copiii bolnavi. Marți am făcut o mică donație la Asociația Crucea Roșie, asociație la care donez periodic. Azi am acceptat să-mi donez alocația pe o luna unei colege mai mari de liceu care este pusă într-o situație foarte grea și aceea de a suporta o operație complicată într-o altă țară care ulterior îi va schimba viața.

Gândul că pot să ajut mă bucură foarte tare și mă face să mă simt un lucru bun în această societate.

Bucurie de a vorbi frumos

Suciu Anca Cristina, clasa a X-a F

Suntem prea stresați, prea ocupați cu lucruri ne semnificative, încât uităm valorile vieții, ceea ce ne face cu adevărat fericiți.

Este o zi de marți. Pentru majoritatea, una obișnuită. Totul este monoton, trec pe lângă oameni la fel de sterși, abia zăresc puțină culoare în acest vârtej al îngrijorărilor și ale visurilor mărețe. De multe ori mă întreb de ce nu putem să apreciem frumusețile pe care viața ni le oferă? Nu ne mulțumește nimic, găsim „fericirea” în lucruri scumpe, dar fără valoare.

În această zi, sper să fac o schimbare, cât de mică, în viețile oamenilor pe care-i întâlnesc. Vreau să văd cum pe fața lor apare un zâmbet care o luminează, să le dau atenție persoanelor pe care le-am neglijat în fuga neîncetată spre propriile interese. Oamenii pe care-i iubim trebuie să simtă aprecierea pe care le-o purtăm. Un simplu „mulțumesc”, „arăți bine azi” sau „să ai o zi frumoasă” poate schimba ziua unei persoane mai mult decât ne putem imagina.

Nu trebuie să faci lucruri mărețe pentru a găsi fericirea. O poți găsi în tine și în ceilalți, dacă știi să cauți cu atenție.

Concert Florin Ionescu Galați la Sighetu Marmației ... final de martie. Sunt fericită, aparent fără motiv. În anumite zile apropiată mă întrebă dacă urmează să fac o călătorie sau dacă am primit o veste bună. Nu, totul e ca și când m-aș fi aflat în fața unei întâlniri despre care o autoritate sufletească m-ar fi asigurat că minutele se vor scurge cum îmi doresc. Vocea spunea că va fi atât de plăcut încât la final mă voi gândi pentru a nu știu câta oară, ascultând adevărata muzică, cum să opresc timpul. Am trăit toată luna lui mărtișor din această primăvară capricioasă, sub auspiciile serii muzicale așteptate ca în *Concert din muzică de Bach*.

În sfârșit, se apropia momentul. Ce întâmplare, toți cei cărora le-am propus să mă însoțească au descoperit, cu regret, că sunt foarte ocupați cu activități ce nu suportă amânare. Dădeau lucrări de control grele, aveau de predat proiecte europene sau primeau vizite uitate într-un colț de memorie, dar care urmau să se petreacă tocmai în seara aceea.

Mai sunt zece minute și va intra în scenă cel care pentru mine este unul dintre cei mai valoroși artiști români ai momentului. Violonist din tată în fiu, un adevărat virtuoz, un interpret foarte tehnic, dar sensibil, echilibrat, impulsiv, dacă partitura o cere și contemplativ când armonia și pasiunea dansează conduse de arcuș.

Deși mă despart doar patru ani, de violonistul pe care de cel puțin 20 de ani l-am auzit în diferite săli de concert la Cluj, Timișoara și Sighetu Marmației, am constatat cu surprindere și bucurie, că de un timp lumea îi se adresează și fiului, nu numai tatălui celebru, devenit și personaj de roman, cu *Maestre*. O merită pe deplin. E un muzician care reușește cu ocazia fiecărei întâlniri să-mi reconfirme un adevăr pentru care merită să ascultăm muzică clasică: Timpul nu o subjugă, ci o face mai luminoasă prin echilibrul mental și armonia sufletească cu care ne învâluie.

Rareori în ultimul timp, m-a cuprins bucuria de a mă simți foarte bine singură, într-o sală cu peste 300 de oameni în jurul meu. Nu trebuie să fac conversație, nu e nevoie să încerc să spun lucruri amuzante, ci doar să mă bucur de forța interpretativă și energia benefică a unui muzician valoros, care are toate datele unui intelectual: cultură, profesionalism, umor, bun-simț și măsură.

Mă salută foștii mei elevi, despre care știu că au absolvit Școala de Muzică, dar unde sunt actualii mei elevi ... Stupoare, nu reperi niciun elev dintre cei peste 170 cărora le sunt profesoară. Nu pot să cred. Da. Începe. E prezentată pianista acompaniatoare și ca de obicei, ascultăm o scurtă poveste care scoate vâul misterului prezenței unui violonist de talie europeană, în recital la Sighetu Marmației, într-o mică sală de concert. E simplu: prietenul și totodată lutierul violonistului locuiește aici. Ce șansă neașteptată pentru toți cei care așteaptă frenetic, uneori fără speranță, seri muzicale care dau un nobil îndemn să trăim frumos, ca după o pasionantă revelație auditivă. A urmat pentru mine un recital excepțional, o îngemănare perfectă între pian și vioară.

A doua zi, înainte de a începe propriu-zis ora, la fiecare dintre clasele cu care m-am întâlnit, am întrebat cu cea mai sinceră blândețe de care pot da dovadă:

- Copii, ce făceați voi aseară între orele 19- 20.30 ?

Răspunsurile au fost diverse, dar cele mai multe de tipul << „am stat” pe net >>. Am inițiat apoi o discuție despre muzica pe care o ascultă ei, elevii mei cu vârste cuprinse între 11 și 18 ani. Sigur, am auzit nume de compozitori, de muzicieni consacrați, dar și nume „celebre” care pentru urechile mele reprezentau o premieră absolută. Replicile lor revelau uimire și sunau cam grav:

- Cum, n-ai auzit, doamna ?
- Promit că am să ascult, îmi chiar notez, dar vă rog să ascultați acum de pe youtube,

o bucată muzicală, pe care ați fi putut-o audia aseară la Sighet într-o interpretare de excepție dacă erați puțin mai atenți la afișele din liceu. După aceasta vă ofer 10 minute în care să scrieți ce stare v-a oferit această muzică și la ce timp sau fapt, petrecut în existența voastră, v-a făcut să vă gândiți.

Cei mai mulți mi-au mărturisit după audiția *Frumosului rozmarin* de Kreisler, că le-a plăcut, și că vor să-i anunț de fiecare dată când vor fi concerte sau recitaluri în oraș. Au scris, cu drag, câteva cuvinte pe care le-am păstrat pentru mai târziu și pentru a le împărtăși.

Oaspeții balului se ridică de la mese și se așează în perechi de câte doi, bărbat și femeie, pe două linii paralele, față în față. Melodia viorii răsună cu ecou în sala grandioasă de evenimente, iar perechile se pun în mișcare. Cadrilul începe cu o serie de reverențe între parteneri, apoi între cele două rânduri.

Domnișoara roșcată și palidă, din rândul din dreapta. Îi aruncă priviri sfioase bărbatului șaten, înalt, din rândul din stânga...

Începe a doua parte a dansului. Doamnele se plimbă în sincron dintr-o parte în alta a sălii de bal în rochiile lor fastuoase, în timp ce domnii se rotesc scurt, pe loc în fracurile lor negre.

Pe partea a treia se schimbă ritmul piesei în unul mai vioi și mai înalt care transmite un sentiment ludic invitațiilor, încurajându-i să se lase purtați de acordurile viorii. Perechile se schimbă între ele. Domnișoara roșcată ajunge pe rândul din dreapta, de braț cu domnul șaten. Au loc multiple saluturi din cap, piruete și improvizări, "Frumosul rozmarin" al lui Kreisler încheindu-se cu poza de final a perechilor.

Roșcata cade în brațele domnului, privindu-l în ochi.

Roșca Delia, clasa a IX-a B

Dacă aș asculta această melodie într-o zi proastă, în care nu m-aș simți bine, sunt sigură că mi-ar aduce un zâmbet pe buze și puțină bucurie în suflet. Îmi dă o stare de bine, îmi dă speranță, mă face să cred că tot ce este rău are un sfârșit.

Melodia compusă de Kreisler, dar interpretată de Ion Voicu m-a dus cu gândul la primăvară, când toate florile înfloresc și albinele zboară vesele în goana lor după polen. M-a făcut să mă gândesc la toate insectele care, după o iarnă lungă, parcă au renăscut și se plimbă prin natură, menite parcă să-ți facă ziua mai bună.

Gavaller Ariana, clasa a IX-a B

Fiecare gen de muzică are propriul farmec la care te poți raporta în funcție de sentimentele care îți pun stăpânire pe suflet în acele momente. Alternanța, jocul și schimbarea dintre neliniștea care îți induce o stare de paralizie neputincioasă și dulcea pace care te îmbrățișează odată cu sunetul lin al viorii, îți răstălmăcesc stările de spirit, jonglând cu ele ca într-un joc.

Boroica Denisa, clasa a IX-a B

Piesa mă duce cu gândul la o imagine despre o zi de primăvară, în care, apare o joacă copilăroasă între doi tineri îndrăgostiți, cu un frumos fundal musical ce vine din munți, unde sunt multe păsări care zboară în văzduh. În afară de această imagine, la nivel sentimental, îmi transmite o liniște deosebită, însoțită de o euforie față de mediul înconjurător și o mulțumire pentru sănătatea de care am parte, cu ajutorul căreia pot să experimentez frumusețea naturii prin toate simțurile.

Zahan Luis, clasa a IX-a B

Fiecare persoana simte diferite emoții în momentul în care ascultă o melodie, deoarece se raportează diferit la ceea ce ascultă.

În momentul în care am ascultat opera „Frumosul rozmarin” compusă de Kreisler, am simțit o emoție greu de descris, deoarece era un amestec de bucurie și tristețe care mi-a acaparat mintea și m-a făcut să mă gândesc că această bucată muzicală putea fi cântată acum două sute de ani la un bal mascat organizat de un rege pentru fiul său care trebuia să se căsătorească, dar acesta nu și-a găsit aleasa. În momentul în care muzica a început, prințul își găsește o parteneră. Aceasta era o fată blondă cu ochii albaștri și un zâmbet care i-a topit inima prințului încă din secunda în care l-a văzut. Cei doi dansează împreună toată noaptea și ajung să se îndrăgostească unul de celălalt, dar niciunul nu știa asta. Fata pleacă în clipa în care prințul nu este atent. Din acel moment, băiatul a căutat-o zi și noapte până când, într-o zi, a văzut-o trecând pe lângă palat. A alergat după ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o. În acel moment, cei doi și-au dat seama că le este sortit să fie împreună și după câteva săptămâni s-au căsătorit.

Chiar dacă nu este o melodie lungă, compoziția lui Kreisler îți transmite foarte multe emoții și te duce cu gândul la lucruri foarte frumoase, la care în majoritatea timpului nu te gândești.

Copoșciuc Mara, clasa a IX-a B

În general, muzica clasică și cea orchestrală nu mă pasionează, dar această melodie m-a surprins într-un mod plăcut. Această piesă m-a făcut să retrăiesc momentele din frageda copilărie, clipe în care alergam prin iarba înaltă de pe câmp. Notele care compun melodia mi-au indus sentimente de melancolie și de nostalgie.

În concluzie, această melodie m-a făcut să îmi schimb radical opinia despre muzica simfonică.

Babotă Sebastian, clasa a IX-a B

Opera „Frumosul rozmarin” este foarte sentimentală, cu un mesaj foarte puternic și coerent, pe care îl înțelegi doar dacă simți melodia.

Această operă mi-a plăcut, deoarece m-a dus cu gândul într-o lume veche de prin anii 1800, cu fotografii alb-negru, cu bărbați care purtau mereu costume și pălării înalte, iar femeile rochii cu corsetul foarte strâns și cu puținele mașini care aveau claxoanele foarte puternice și umblau pe drumuri înguste.

Această imagine mi-a imprimat un sentiment de nostalgie și de dăruire pentru trecut.

Dunca Denis, clasa a IX-a B

În timp ce ascultam melodia compusă de Kreisler, am fost cuprins de un sentiment de pace și relaxare. Sunetul produs de corzile viorii mă duce cu gândul la mijlocul secolului al XIX-lea, perioada în care lumea nu era atât stresată și în care se puneau bazele vieții moderne pe care o trăim astăzi.

Iura Bogdan, clasa a IX-a B

Mi-a plăcut acest fragment muzical din „Frumosul Rozmarin”, deoarece mi-a transmis o stare de pură armonie a naturii redată într-un peisaj de primăvară, atunci când toate viețuitoarele prind viață. Totodată, mi-a plăcut melodia pentru că mi-a întipărit în suflet un sentiment de liniște și pace.

Consider că acest tip de muzică ar trebui ascultat și de oamenii care au un program de lucru încărcat pentru a le reda energia necesară pentru a-și termina munca.

Mihai Dragoș, clasa a IX-a B

Această parte din opera muzicală „Frumosul rozmarin” compusă de Kreisler mi-a oferit o stare de bine și relaxare totală, pe tot parcursul audiției, făcându-mă să mă gândesc pentru câteva minute la ceva diferit, liniștitor.

Nu sunt o persoană care ascultă muzică, în general, dar de fiecare dată când am ocazia de a asculta acest gen muzical, mă simt mai bine, iar în mintea mea rulează un dans grațios, executat la perfecție de doi tineri îndrăgostiți.

Muzica, nu este doar o artă, ci și un mod de viață.

Emilia Bota, clasa a IX-a B

Am ascultat melodia „Frumosul rozmarin” de Kreisler. Mie nu mi-a plăcut în mod special această melodie, deoarece nu e neapărat genul meu.

Dar, cu toate acestea, mi-a amintit de momentele de aur ale copilărie în care ieșeam cu bicicleta mea cu roți ajutătoare și mă întreceam cu copiii vecinilor. Atunci, totul era extrem de simplu și minunat. Mi-a amintit de copilărie, deoarece melodia este vioaie și are pasaje pe o gamă largă de note. Din toate instrumentele muzicale, vioara ieșea în evidență prin multitudinea de note cântate.

Îmi amintesc că pe atunci nu mă opream din fredonat melodii. Eram foarte bucuros de lucrurile mărunte. Chiar și acum ascult melodiile din vremea aceea. Îmi place Antonia, Alex Velea, Nicole Cherry, Connect-R, Smiley, Andra, acești artiști mi-au marcat copilăria.

Skerhak Eric, clasa a IX-a B

Puțini oameni în zilele de azi mai ascultă muzică simfonică. Mie îmi place să ascult acest tip de muzică, deoarece mă ajută foarte mult să mă relaxez.

Melodia „Frumosul Rozmarin” mi-a plăcut pentru că mi-a indus o stare de bine prin ritmul alert pe care îl are. Această operă m-a făcut să mă gândesc la primăvară, la o descriere minuțioasă a unui boboc de floare care înflorește sau a unui roi de albine care pornesc într-o dimineață însorită de primăvară să culeagă polenul păpădiilor. Mi-a reamintit de bucuria pe care o trăiam când eram mică și mergeam în grădina bunicilor și alergam liberă ca și cum toată lumea era a mea.

Consider că, această compoziție este una foarte frumoasă care transmite multe sentimente nostalgice și care pentru câteva minute te detașează de lumea reală și te introduce într-o lume de poveste.

Tămaș Iulia, clasa a IX-a B

REDAȚIA

Număr coordonat de **prof. dr. Chindriș Otilia**

Redactori: elevii claselor a IX-a E, a IX-a B, a X-a F, a XI-a D, a XII-a E, a XII-a F

Tehnoredactare: Lozbă Iustin

ISBN 1841 - 1991